

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency

Molnár T. Eszter

A Kóbor Szálló

@ Orchard Literary Agency

Lillának

MOLNÁR T. ESZTER
**A KÖBOR
SZÁLLÓ**

MOLNÁR JACQUELINE
ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Pegony

Az erdő szélén, ott, ahol a város ujjai még kíváncsian benyúlnak a fák közé, de az utakon autók helyett már inkább mókuskok, nyestek és rókák járnak, van egy pici, kerek tér. A tér közepén egy hajlott hátú vadász áll, hűséges kuttyája a lábánál kuporog. A kutya selymes kőorrából már letört egy darabka, az öregember arcát benőtte a zuzmó, kalapját bepiszkították a madarak. Nem is nagyon nézegeti őket senki, csak a 24-es busz fordul meg körülöttük minden félórában egyszer.

Egy magányos szerda délutánon, két kezében egy-egy csordultig tömött nejlonszatyorral Hetedhét Hugó kászálódott le a buszról. Átcammogott az úton, de nem nézett jobbra vagy balra, és észre sem vette a szobrot, mert mint mindig, a térdéig lógott az orra. Egyedül a fülét és kopasz fejét csiklandozó napsugarak zavarták a nagy szomorúságban. Megszokta már, hogy ha épp nincs fedél a feje fölött, akkor elered az eső,

havazni kezd, vagy legalábbis feltámad az északi szél. Márpedig elég gyakran előfordult, hogy nem volt fedél a feje fölött. Hugó nem volt szerencsés ember, úgy is mondhatnánk, szerencsétlen flótás volt: üldözték a felhők, megtalálták a balesetek, szívébe ki-be járt a bánat.

Megállt az út túloldalán, és türelmesen várta, hogy visszaszállhasson a buszra, amelyről két perccel korábban lekecmergett. Rajta kívül csak egy borzas, szőke kislány volt a végállomáson. A busz megfordult, és megállt előttük. A kislány felszaladt a lépcsőkön, de mire Hugó megmarkolta a csomagját, a vezető becsukta az ajtókat, és elzötyögött a belváros felé.

Hetedhét Hugó nem mérgeződött, nem rázta az öklét a busz felé, csak bánatosan felsóhajtott. Órája nem volt, nem tudta, mennyi az idő, így nem is sietett sehová. Hasa erősen korgott, és a nap is ferdén pislogott a hegy mögül, ezért úgy gondolta, késő délután lehet. A menetrendre pillantott, aztán legyintett, és elindult az erdő felé. Ha nem is olyan kényelmesen, mint a városban, azért egy éjszakát itt is el lehetett tölteni. Főleg, ha nem esik az eső. Márpedig Hugó nagyon remélte, hogy aznap éjjel nem fog esni.

A borzas, szőke kislányt, aki Hugó előtt felszállt a buszra, Rikinek hívták, és nemcsak borzas volt, hanem maszatos is.

Orrát a busz ablakához nyomva bámulta az utcát. Még nem járt iskolába, de már el tudott számolni kilencig, ami azért volt nagyon szerencsés, mert pont ennyi megállót kellett utaznia hazáig. Esténként alig volt felszálló, leszálló meg egy se, ezért a busz néha meg sem állt, csak elsuhant a táblák mellett. Riki nagyon figyelt, nehogy eltévessze a számolást, így nem volt ideje eltöprengeni azon, hogy Hetedhét Hugó miért maradt ott a kövér szatyrokkal a buszmegállóban.

Nem ijedt meg Hetedhét Hugótól, mert hiába volt koszlott a ruhája és rendetlen a szakállja, az arca egyáltalán nem tűnt félelmetesnek. Riki nem félt semmitől, sem a pókoktól, sem a verekedős fiúktól, de még a szomszédban lakó Manyi nénitől sem, pedig a mama szerint neki kivehető fogai voltak. Riki azt gondolta, az ilyesmi biztos rettentő praktikus, főleg ha nemcsak kivenni lehet őket, hanem visszatenni is. Például ha az ember fagyit akar enni, előtte kiköpi a fogait, hogy ne fájjanak a hidegtől, aztán visszateszi őket, és elrágcsálja a tölcsért. El is határozta, hogy ha nagy lesz, ő is szerez majd kivehető fogakat.

Riki egyetlen lénytől félt az egész világon: Dínótól, a nagy rottweilertől, aki az utca végében álló rózsaszín ház kertjében lakott. Dínó nem volt sem zöld, sem pikkelyes. Fényes, fekete szőre szorosan simult izmos testére, egyedül a feje hasonlított kicsit egy tirannoszauruszéra. Fogai valószínűleg nem voltak kivehetősek: fehérén villogtak, és a legvastagabb

drótkerítéssel is elbántak pár nap alatt. Most is egy vadonatúj lyukon keresztül ugatott a túloldali bokrok árnyékában surranó Rikire.

– Ne ugass, mert megmondalak a Búbanyának! – A kislány suttogva fenyegette meg a kutyát, aztán besurrant a házuk kapuján.

* * *

Búbanyának bezzeg fogalma sem volt arról, hogy Riki éppen őt emlegeti, sőt talán arról sem, hogy Hetedhét Hugó vészesen közeledik a rejtekhelyéhez. Ami azt illeti, ezekben a percekben Búbanya olyan hangosan horkolt, hogy a barlangját aligha lehetett rejtekhelynek nevezni. Hugó figyelmét nem is kerülte el az éktelen zaj. Először azt hitte, egy fűrésztelephez közeledik, aztán gyanakodni kezdett, hogy hamarosan kerestezi a kisvasút nyomvonalát, és csak amikor már a tisztáson, a barlang bejáratánál állt, akkor jött rá, hogy emberi hangot hall.

– Khm, hahó, van itt valaki? – kiáltott Hugó, mert igen udvarias ember volt, és ugyan neki magának nem volt otthona, tudta, hogy a máséba nem illik hívás nélkül belépni.

– Zrhrrrr – hangzott a válasz a barlang belsejéből.

– Hahó, Hetedhét Hugó vagyok, tisztelettel! – kiáltotta Hugó még hangosabban.

– He? Ho? Hetedhét? Hugó? – kérdezte egy rekedtes hang.

– Az bizony, és éjszakai szálláshelyet keresek.

– Itt bizony nem maradhat – vágta rá a hang.

– Pedig nagyon kényelmes barlangnak tűnik – tűnődött Hugó. – Szinte rejtekhely. Mondja, pókok vannak odabenn?

– Kényelmes a barlangom, de nem kiadó.

– Biztosan van egy kis hely ott nekem is. Igen jó lenne, mert esőre áll. Vagy ha most éppen süt is a nap, hamarosan esőre fog állni, mert elhiheti nekem, ha én szabad ég alatt alszom, akkor mindig esik.

– Maga meg azt hiheti el nekem, hogy rajtam kívül senki sem fog ebben a barlangban aludni. Még a pókjai sem.

– Nem bánná meg, ketten hamar belehelynének ezt a kis zugot. Jó meleg éjszaka lenne.

– Na, majd pont a maga leheleténél akarok melegedni!

– Ahogy gondolja – mondta Hugó kicsit sértődötten. Mivel udvarias ember volt, nem erőltette tovább a dolgot, inkább leült a barlang elé a földre, és kotorászni kezdett a táskájában.

– Most meg mit csinál? – kérdezte ellenségesen a hang.

– Megéheztem, ha nem bánja.

– És itt akar enni?

– Hát, ha már ilyen kedvesen meghívott...

– Dehogy hívtam! Egyébként mi van magánál?

– Különleges finomságok – mondta Hugó, azzal előhúzott egy paradicsomostonhal-konzervet, és diadalmasan felmutatta.

– Ha azt ideadja, mondok magának egy helyet, ahol alhat.

– Igazán? – élénkült meg Hugó. – Jó helyet? Tisztát? Szárazat?

– Tegye csak le azt a konzervet a földre! – mondta a hang határozottan. – Úgy, most pedig lépjen egy lépést hátra. Ha elindul azon a csapáson jobbra, akkor három perc múlva elér egy kapuhoz. Azon menjen be, és keresse Gizikét.

– Álljon meg a menet! – vakarta meg a fejét Hugó. – Ha ott olyan jó, akkor maga miért van itt?

– Ahhoz magának semmi köze. Na, most menjen, ne fáraszson tovább.

A barlang bejáratában megjelent egy bakancs orra, beljebb húzta a tonhalkonzervet, majd kis idő múlva újra felharsant a fűrészfelésszerű hang. Hugó megrántotta a vállát, hátat fordított Búbanya rejtekhelyének, és elindult az ösvényen.

Az erdő szélén, a buszvégállomástól öt percre, a barlangtól háromra valóban állt egy kopott kapu. Tábla is tartozott hozzá, piros, sárga és zöld betűkkel ez állt rajta: szálloda. Hetedhét Hugó keserűen felnevetett. A horkolós gonosz tréfát űzött vele: ideküldte, pedig tudhatta, hogy Hugónak nincs pénze szállodára. Ő csak egy földönfutó, vagyis mostanában inkább csak földön bandukoló csavargó volt. Már éppen sarkon akart fordulni, hogy visszakövetelje a tonhalkonzervet, amikor valaki megszólította a kapu mellett álló cseresznyefa tetejéről.

– Hát te? Ki vagy, és mit csinálsz itt?

– Hetedhét Hugó vagyok, becsületes földönfutó, és szállást keresek éjszakára – felelte Hugó. Hiába nyújtogatta a nyakát, nem látta, ki beszél. Csak egy cirmos macska nyújtózkodott az egyik ágon.

– Hetedhét? Fura név – mondta az ismeretlen. – Mondjuk, ami azt illeti, amúgy is elég fura alaknak tűnsz.

– De kivel beszélek? – kérdezte türelmetlenül Hugó.

– Hát velem, kivel mással?! – A macska puhán a kerítés tetejére ugrott, és mancsot nyújtott.

– Szent cipőfűző! – kiáltott fel Hugó. – Beszélő állatokat képzelek magam elé! Biztos beteg vagyok, megfáztam tegnap éjjel, jaj, érzem, hogy megy fel a lázam, jaj!

– Ugyan már, ne görcsölgj! – szólt rá a macska.

– De beszélő állatok csak a mesékben vannak!

– Hát, nem tudom, szerintem te éppen egy macskával beszélgetsz.

– És még én vagyok a fura alak kettőnk közül?! – forgatta a szemét Hugó.

– Minden nézőpont kérdése – vont a vállát a macska. Leugrott a kapuról, elindult a kerti ösvényen, de két lépés után visszanézett Hugóra. – Most jössz vagy nem? – kérdezte. Hugó nagyot sóhajtott, aztán fogta a cókmókját, és elindult a macska után.

Mindeközben Riki már tisztára mosdatva ült a vacsorasztalnál. Mama és papa komoly dolgokról beszélgettek, olyan szavakkal dobálóztak, mint közös költség meg számlatartozás.

Riki, aki alaposan elfáradt az egész délutáni játéktól, kis híján elaludt szájában egy félig rágott kiflicsücsökkel. Szerencsére időnként rászóltak, hogy „fogd össze a hajad,” „egyél szépen,” meg hogy „remélem, jó kislány voltál a nagymamánál”. Riki bólogatott, pedig nem szerette a hajcsatokat, a csúnyán evést sokkal izgalmasabbnak találta, mert közben lehetett szobrokat készíteni kenyérbélből, és azt is kipróbálhatta, hogy az uborkaszelet úszik-e a málnaszörp tetején, a nagymamánál pedig soha, még véletlenül sem volt jó kislány, vagy legalábbis nem úgy, ahogy azt a papa és a mama elképzelte.

Azokon a napokon, amikor a szülei későig dolgoztak, Rikit a nagymamája vitte haza az óvodából. Ő készítette a világ legfurább ételeit, a macskája tudott beszélni, érdekes fák nőttek a kertjében, és mindig különleges vendégei voltak. Mama és Papa sokszor vitatkozott a nagymamával. Papa felhánytorgatta, hogy nagymama nem tud főzni, mama pedig aggódalmaskodott, hogy a kertje balesetveszélyes őserdő, a macska meg bolhás és valószínűleg férges is. Azt általában nem maradt ideje elmondani, mit gondol a szállóvendégeiről, mert addigra nagymama megsértődött, és kiment a szobából. Riki jobban megértette nagymamát, mint ők, de ez nem csoda, a nagyszüleivel mindig kevésbé szigorú az ember, mint a szüleivel.

– Dínó ma megint ugatott – kotyogott bele Riki mama egyik végeláthatatlanul hosszú mondatába.

– Megijesztett? – kérdezte mama. – Szegénykém! Tibor, az a kutya veszélyes. Beszélni kéne a gazdáival.

– Hát beszélj velük! – biztatta papa közömbös arccal.

– Talán én vagyok a férfi? – csattant fel mama méltatlankodva.

Riki letette a bögrét, megköszönte a vacsorát, és bement a szobájába. A felnőttek néha nagyon fárasztóak tudtak lenni, különösen, ha elkezdtek olyan kérdéseket feltenni egymásnak, amikre még egy kétéves is tudja a választ. Egyedül az volt jó a vitatkozásban, hogy mama olyankor el szokott feledkezni a fogmosásról.

Mielőtt elmélyült volna a világ legkényelmesebb kuckójának megépítésében, Riki még hallotta, hogy papa azt mondja, Dínó valószínűleg nem fogja sokáig zavarni az utca nyugalmat, mert már többször látta, hogy egy hajléktalan eteti a kerítésen keresztül. Riki bebújt a párnák és pokrócok közé, és arra gondolt, milyen rendes dolog volt attól a hajléktalantól, hogy megosztotta az ebédjét egy ugató kutyaival.

Riki nagymamáját Gizikének hívták, és az erdőszéli házikóban lakott. Az ő nappalija sokkal rendetlenebb volt, mint Rikiéké, tele rongyos szőnyegekkel és törött lábú fotelekkel. A falakon élénk színű festmények és ütött-kopott serpenyők lógtak. A hatalmas asztalnál öten ültek, és két teríték még

érintetlenül állt. Mikor Hetedhét Hugó a macska nyomában belépett az ajtón, mindenki feléje fordult. Egy pillanatra elhallgattak, aztán sorban felálltak és köszöntötték. Egy idős úr ünnepélyesen meghajolt, levette és meglengette a fején lévő hálósipkáját, egy vékonyka fiatal lány cuppanós puszit nyomott Hugó kopasz kobakjára, egy tagbaszakadt férfi pedig barátságosan belebokszolt a vállába. Hugó attól tartott, összetévesztik valakivel, és azt sem tudta, hová legyen zavarában. Ekkor azonban vékony hangocskáján felkiáltott a macska.

– Hadd mutassam be nektek Hetedhét Hugó barátomat, aki szállást keres éjszakára.

Erre felállt az asztal végében ülő Gizike is, fürgén odalépett Hugóhoz, és megrázta a kezét.

– Örülök, hogy megtalált minket, kedves Hetedhét úr. Üdvözlöm a Kóbor Szállóban! Mit hozott?

– Hát, ami azt illeti, nem tudtam, hogy keresem magukat – dadogta Hugó zavartan. – Ezért aztán nem is gondoltam rá, hogy hoznom kéne valamit.

– Csak van valami abban a hatalmas szatyorban?! – kíváncsiskodott a macska.

– Egy tonhalkonzervem maradt – mondta Hugó, aki most már határozottan kényelmetlenül érezte magát. – Ez az utolsó. Paradicsomos.

– Csodás, az remekül illik majd a kakaós rizsfelfűjt mellé – örvendezett Gizike. Leültette Hugót az asztalhoz, és valami

különös, szürkés színű ragacsot szedett a tányérjára. – Jó étvágyat, Hetedhét úr! Isten hozta a Kóbor Szállóban!

Hetedhét Hugó úgy érezte, hazaérkezett. Megismerkedett Lust Alfonzzal, a nyugalmazott operaénekesével, aki hálósipkát viselt cilinder helyett, és mindig elaludt beszélgetés közben, Madár Bandival, a világ legmihásznább erőművészeivel, Cini-vel, a kétbalkezes boszorkánytanonccal, és Bolíviával, a lustakötés címzetes egyetemi tanárával. Gizike kifaggatta Hugót a szerencsétlenségekről, viszontagságokról és sorscsapásokról, és ahogy hallgatta a földönfutó történetét, egyik sóhajból a másikba, egyik szörnyülködésből a következőbe esett. Hugót még soha senki nem sajnálta ennyire szívből, ilyen igazán, hálás is volt a kedves fogadtatásért. Csak a kakaós rizsfelfújt hagyott némi kívánnivalót maga után, különösen, mivel a paradicsomos tonhalat Rebeka, a macska mind megette.

A vacsora végeztével Gizike egy kicsi szobába vezette Hugót. Nemcsak ágy volt benne, de asztal, sőt egy rozoga szekrény is. Hugó szemébe könnyek szöktek. Hónapok óta nem aludt kényelmes ágyon.

– Ne aggódjon, meg fogja szokni – vigasztalta Gizike. – De aztán ne felejtse el lábat mosni! Ebben az egyben szigorú vagyok: az én házámban senki sem fekhethet le koszos lábbal.

Hugó nagyot sóhajtott. Nem rajongott a mosakodásért, de ha ez volt a feltétele annak, hogy ezen a csodálatos szálláson maradhasson, akkor nem volt mit tenni, kénytelen volt

levenni a bakancsot és a zoknit, és alaposan megsuvickolni a lábát.

Hugó már boldogan hortyogott a dunyha alatt, de Dínó kutyának nem jött álom a szemére. Bánatosan nézett maga elé a sötét-ségbe. Pedig nem volt rossz dolga: hátsó fele a kutyaház melegében pihent, az első fertályát körbenyaldosta a kora este hűvöse, a bolhák sem kínozták, a pocakja is tele, csak a szíve volt nagyon üres. Hiába élt kényelemben, Dínó szabadságra vágyott. Irigylte a madarakat, amiért repkedhettek a fák között, a macskákat, amiért át tudtak mászni a kerítésen, az embereket, amiért volt kulcsuk a kapuhoz. Ha már szabad nem lehetett, legalább játszani szeretett volna, de a gazdáinak egyre kevesebb ideje maradt rá. Rezső, a bajszos gazda alig volt otthon, és milyen gazda az olyan, akit soha nem lehet látni. Ildikó, a szoknyás gazda néha levitte sétálni a parkba, de ő meg nem dobta elég messzire a labdát, ráadásul, mióta egyszer megkergetett és kicsit megrágcsált egy roppant idegesítő macskát, mindig pórázt tett Dínó nyakára.

A legrosszabb viszont az volt, hogy újabban megkötötték éjszakára, hogy ne rágja ki a drótkerítést. Ha tudnák az emberek, milyen nehéz lyukat ütni a dróton, biztosan jobban értékelnék az eredményt, gondolta Dínó. Egy kicsi lyukacska még hagyján, ahhoz csak egy-két fémrudat kell elpattintani, de egy akkora,

amikorán egy rottweiler kifér, na, az már döfi. Olyan szorgalmasan dolgozott vele, nem is értette, miért kap érte büntetést. Hiszen nem akart ő elszökni, csak kicsit körülnézni az utcán, megszaglászni a barátai által otthagyott üzeneteket, esetleg megkopasztani néhány madarat. Ilyesmiért nem szokás láncra verni valakit! Igazságtalannak tartotta, hogy a gazdái számára a szomszéd kisgyerekek nyavalygása fontosabb, mint a saját kutyájuk. Ha egy gyerek fél, hát ne járkáljon az utcán.

Különben is, nekik miért szabad póráz nélkül sétálni, ha Dínónak nem?

HARMADIK FEJEZET

Reggel az erdő szélén

Másnap reggel Hetedhét Hugó a saját visítására ébredt. Földönfutóként mindig nyugodt volt az álma, megszokta, hogy kora reggel átesnek rajta az álmosan munkába botorkálók, elrobog mellette a busz, és megugatják a rendőr-kutyák, de most, mikor puha ágyban alhatott, halálra rémítette valami. Nem is kellett nagyon keresnie, hogy mi lehetett az a valami: ott ült a párnáján, és farkasszemet nézett vele. Már ha egy pók tud farkasszemet nézni. Mert bizony egy pók volt, és Hugó most már emlékezett, hogy mire riadt fel: apró lábacsók karcolták az arcát. Óvatosan, az ellenfél minden mozdulatát figyelve felvette a nadrágját, majd cipőjével a kezében kisettenkedett a szobából, és gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

Gizikét és Bolíviát az ebédlőben találta, éppen a legújabb kötés mintákról beszélgettek.

– Hogy telt az éjszakája? – kérdezte Gizike.

– Egy pók volt a szobámban – mondta Hugó jelentőseteljesen. – Sőt, még mindig ott van.

– Sajnálom, ha sok szállóvendég van, nem mindenkinek tudok külön szobát biztosítani – felelte Gizike.

– De hát ez egy pók!

– Vigasztalja a tudat, Hetedhét úr, hogy valószínűleg ő volt ott korábban.

– Úgy érti, egész éjjel egy ágyban aludtam egy hatalmas, szőrös lábú állattal?

– Mennyire volt hatalmas? – kérdezett közbe kíváncsian Bolívia. – Az én szobatársam akkora, mint egy csészealj.

– Ugye nem akarja azt mondani, hogy itt minden szobában van pók? – esett kétségbe Hugó.

– Egyik-másikban kettő is – vágta rá Gizike büszkén. – Nem szeretném, ha dicsekvőnek gondolna, de pókokkal igen jól el vagyunk látva.

– De hát ez ellen sürgősen tenni kell valamit!

– Ahogy gondolja, Hetedhét úr. A házirend tiltja az öldöklést, de ha magának nincs rá szüksége, akkor felajánlhatja az állatot egy másik szállóvendégnek, sőt végszükség esetén akár ide, az ebédlőbe is kiköltöztetheti.

– Szívesebben tudnám házon kívül azt a fenevadat.

– Ebben az esetben hadd hívjam fel a figyelmét a rózsalugasra. Azt nagyon kedvelik. Egyenesen azon tenyésznek, azért is lehet mostanában ennyi belőlük.

Hugó erre már nem is tudott mit válaszolni. Még jobban elsápadt, felkapott egy kiflit az asztalról, meghajolt a hölgyek előtt, és kirohant a házból.

Hugó hosszú léptekkel osont végig a rózsalugason, és gyanakodva méregette az orra elé belógó leveleket. Csak akkor nyugodott meg, amikor becsukta maga mögött az ütött-kopott kaput. Gondosan leporolta a ruháit, még a nejlonszatyrárt is megrázogatta, aztán a szokásos, szomorkás lépteivel bandukolni kezdett a buszmegálló felé. Amikor Búbanya barlangjához ért, eszébe jutott, hogy illene megköszönni az előző esti útbaigazítást.

– Hahó! Itt van, kedves ismeretlen? – kérdezte udvariasan, bár meglehetősen feleslegesen, hiszen a barlang lakója olyan éktelenül horkolt, hogy a közeli ágakról méltatlankodva röppentek arrébb a rigók.

A köszöntésre hirtelen csend lett, de válasz nem érkezett. Hugó várt egy szusszanásnyit, aztán vállat vont, és továbbindult. Udvarias ember volt, nem akart senkinek a terhére lenni. Tíz lépést is megtett, mire a morcos hang megállította.

– Jól aludt?

– Elég jól – felelte Hugó, és a lába mellé tette a szatyrárt. – Köszönöm az ötletet, igazán nagylelkű dolog volt, hogy segített.

Erre ismét beállt a csend, még a tücskök is halkabban cripeltek. Hugó megvakarta a fejét. Akárki is rejtőzött a barlangban, biztosan nem szerette a társaságot.

– Magának hogy ízlett a tonhal? – kérdezte.

– Sehogy – hangzott a válasz.

– Nono! – horkant fel Hugó. – Pedig elsőosztályú olasz konzerv volt. És csak egy hónapja járt le.

– Biztos nagyon finom – mondta a barlanglakó – de nekem sajnos nincs konzervnyitóm.

– Ja, ha csak ez a baj, akkor tudok segíteni – vidult fel Hugó. – Adja csak ide szépen!

Kotorászni kezdett a nejlonszatyor mélyén, és hamarosan egy kopott bicskát halászott elő. A tegnap megismert bakancs újra megjelent a barlang bejáratánál, de ezúttal nem befelé, hanem kifelé rugdosta a fémdobozt. Hugó felvette a földről, alaposan megtörölgette a nadrágja szárán, aztán ügyesen kibontotta, és a nyitott tenyerén nyújtotta a barlang sötétje felé.

– Nem akarom a földre tenni, mert ez igazán primőr termék, és még elrontanák a belehulló homokszemek. Vegye inkább el a kezemből, ha nem bánja.

A barlanglakó egy ideig nem mozdult, aztán vonakodva kidugta a karját, és elvette a konzervet Hugó tenyeréről. Hugó kicsit meglepődött, mert erősebb, vastagabb alkarra számított, nem olyan cinegevékonyra, mint amelyet a barlang gazdája nyújtott felé. Biztos túl keveset eszik, gondolta összeszoruló

szívvel, és rögtön el is határozta, hogy másnap is tiszteletét teszi a barlangnál. Mire ezt végiggondolta, már el is fogyott a tonhal.

– Rég ettem ilyen jót – mondta a barlanglakó.

– Ennek igazán örülök – felelte Hugó. – Mit is mondott, hogy hívják magát?

– Engem ugyan nem hívnak sehogy – vágta rá a rekedtes hang. – És most meg kell kérjem, hogy hagyjon magamra, mert kicsit elálmosodtam.

Hugó megvonta a vállát, kezébe vette a szatyrát, és füttyörszve elindult a buszmegálló felé. Szívesen beszélgetett volna még, mert ma sem sietett sehová, de tudta, ha valaki nem kívánja a társaságát, akkor semmi értelme erőltetni. Különben a barlanglakó tényleg elég fáradt lehetett, mert Hugó háta mögött hamarosan újra felharsant az egetrengető horkolás.

Amikor úgy gondolta, Hetedhét Hugó kellőképpen eltávolodott, sőt, talán már a buszmegállóban áll, esetleg fel is szállt és eldöcögött, szóval semmiképpen sem lehet hallótávolságon belül, Búbanya abbahagyta a horkolást. Egy-kettőt köhécselt, mert ha hosszan kellett tettetnie az alvást, bizony kiszáradt a torka, aztán halkán füttyörészni kezdett. Régen megfigyelte,

hogy semmi sem tesz olyan jót a szomorúság ellen, mint egy kis füttyörészés.

Mióta beköltözött a barlangba az erdő szélén, Búbanya ritkán volt szomorú. Ha megneszelte, hogy közeledik valaki, mély torokhangján horkolni kezdett, így nem kellett tartania a pihenésre vágyó turistáktól vagy a bűvőhelyet kereső földönfutóktól. A hangos fűrészelés hallatán a legtöbb hívatlan látogató messziről elkerülte. A gyerekek elnevezték Búbanyának, és sikoltozva figyelmeztették egymást a közelségére, de nem csak ők, még a meglett férfiak is tartottak tőle, mert a hang gazdajaként nem egy törékeny teremtetést, hanem egy hatalmas hústornyot képzeltek el. Nem úgy Hetedhét Hugó, aki tegnap kis híján megzavarta a magányát. Pedig ha tudta volna, kit talál a sötét odú mélyén, eszébe sem jutott volna szállást kérni tőle éjszakára.

Morcos és barátságtalan alaknak ismerte Búbanyát még az a néhány barátja is, aki nem rettegett tőle, és nem került el nagy ívben a barlangját. Azt gondolták, nem kedveli túlságosan az embereket, pedig ez nagy tévedés volt, hiszen amikor kedvére szenderegphetett, szunyókálhatott és bóbiskolhatott, akkor egészen emberbaráti hangulatba jött. Kár, hogy ezt nem tudta róla senki, hiszen alvás közben nem lehet beszélgetni. Búbanyának semmi baja nem volt az emberiséggel, feltéve, hogy nem akartak belekotnyeleskedni az életébe, és nem

tettek fel neki kényelmetlen és értelmetlen kérdéseket. Azonban a barátoknak általában rettentően nehezebbre esik békén hagyni egymást, és bizony, olykor még Gizike is megpróbálta rábeszélni Búbanyát, hogy adja fel a barlangi lakosztályát, és legalább a leghidegebb hónapokban költözzön be a házba. A kedves invitálás elől Búbanya tömören és velősen tért ki, de az udvariatlansága miatt rögtön el is szégyellte magát. Mert Búbanya nem volt ám mindig mufurc remete.

Amikor kicsit jobb kedvre derült, abbahagyta a füttyörészést, és kinyújtóztatta a hátát. Néha kényelmetlen volt a magány, de legalább biztonságos, mert aki mindig egyedül van, azt senki sem tudja kinevetni. A kis odút otthonosan berendezte, amikor beköltözött: volt szőnyege, matraca, párnája, sőt még egy táskarádiója is, amíg tartott benne az elem, bár annak sajnos már két éve is megvolt, hogy utoljára működött. Azóta viszont alkalmas lábtámasz lett belőle. Mivel nem szeretett kijárni, ennivaló nem sok volt a barlangban. Gizike kihozta neki a szállóbeli vacsora maradékát: paradicsomos tejbegrízt, túróval töltött főtt répát, mákos vagdaltat. Búbanya néha elcsodálkozott a furcsa ételeken, de Gizike felvilágosította, hogy ezek mind francia receptek, az üknénikéje eredeti recepteskönyvéből. Különben is, ha valaki éhes, ne válogasson.

Az biztos, hogy olyan finomat, mint a Hetedhét Hugótól kapott paradicsomkonzerv, Búbanya hosszú évek óta nem evett. Hiába, Hugónak mindig is legendásan jó szíve volt, gondolta.

Mert akármennyi idő telt el azóta, hogy utoljára látták egymást, hiába sodorták őket hetedhét határba és kietlen barlangba az évek, Búbanya ismerte Hetedhét Hugó szívét.

Búbanya barlangjától kilenc buszmegállónyira Riki a papája fütyörészésére ébredt. A gyerekszobába besütött a nap, és hosszú árnyékokat rajzolt a falra. A polc tetejére hajított pötytyös zokni úgy lengedezett a könyvek gerincén, mint valami vidám vitorla. Erről Rikinek eszébe jutott, hogy álmában megkísérelt szánkóval átkelni a Déli-sarkon. Gyorsan behunyta a szemét, hátha vissza tud aludni, hogy megtudja, sikerült-e az expedíció, de hiába, már nem látott mást maga előtt, csak kavargó fehérséget. Arra gondolt, talán kitörhetett a sarki hóvihar, márpedig hóviharban nem olyan vicces expedíciózni, így végül mégis inkább a felébredést választotta.

– Akarok egy pingvint – mondta, amikor meglátta mamát az ágya végében.

– Egy igazit? – kérdezte mama. Nem nézett fel, összeráncolt homlokkal kotorászott Riki fehérneműs fiókjában.

– Persze hogy!

– És hol fogjuk tartani?

– Hát a hűtőszerényben.

– Az nem lenne túl kényelmes – mondta mama.

– Majd mindig kiveszem, és játszom vele – vágta rá Riki.

Amilyen hirtelen jött az ötlet, olyan gyorsan beleélte magát. Ha sarkkutató nem lehet az ember ötévesen, legalább pingvint szerezhetnének neki a szülei. Szilvinek a Róka csoportból tengerimalaca van, Panninak meg törpenyula. Biztos pingvineket is árulnak az állatkereskedésben. – Na, légszi, vegyél nekem egy pingvint!

– Megbeszéljük papával, jó? – mondta mama. – De előbb mindenképpen meg kell fésülnödni és fel kell öltözni.

– Nekem nem kell fésülnödnöm, én így is tökéletes vagyok! – vágta rá Riki, és elbújt a paplan alatt.

Eszébe jutott, hogy mi lesz, ha papa nemet mond a pingvinre, ahogy nemet mondott a makákóra és a fehérfejű rétisasra is. Kezdett gyanakodni, hogy az apukája nem szereti annyira az állatokat. Ettől a gondolattól teljesen elkeseredett, de aztán szerencsére eszébe jutott valami. Ma délután megbeszéli a dolgot a nagymamával. Ő talán tudja, honnan lehet pingvint szerezni, és abban a házban a többi csodabogár mellett biztosan találnak helyet neki.

– Tudod, mit? Ubulnak fogom nevezni – kiáltotta, és ledobta a fejéről a takarót.

– Kit? – csodálkozott mama.

– Hát a pingvint! – forgatta a szemét Riki. – Hogyan felejtetted el, hogy róla beszélünk?

Riki nem értette, miért vannak olyan nagyra magukkal a felnőttek. Hiába járták ki az iskolát, és tanultak annyi felesleges dolgot, ha az igazán fontosak azonnal kimennek a fejükből.

* * *

Hugó délelőtt a nyakába vette a várost. Ismerős és ismeretlen utcákon bandukolt, beköszönt a boltos Sárrikához, akinél a tegnapi zsemle már elfogyott, de pár kedves szóra azért futotta, bekopogtatott Lajos úrhoz, az autószerelőhöz, aki néha, ha igazán sok munkája volt, egy-két apró-cseprő feladatot rábízott Hugóra, aztán mivel aznap jobb dolga nem akadt, végigjárta a buszmegállókat, és összegyűjtötte a visszaváltható üvegeket, amiket mások bedobtak a szemetesbe. Végül az üvegviszaváltónál összetalálkozott régi barátjával, Ernesztóval, a világhírű utcazenésszel, és együtt sétáltak el a következő koncert helyszínére.

Teljesen átlagos délelőtt volt, Hugó mégis különösen érezte magát. Először azt hitte, az előző esti vacsorával rontotta el a gyomrát, aztán azt, hogy esetleg elkapta a náthát, vagy meghűlt a sok ázásban-fázásban, végül rájött, hogy csak a jól megszokott bánata hiányzik. Anélkül túl könnyű volt, talán

el is repült volna, ha a degeszre tömött nejlonzacskó le nem húzza. A legfurcsább mégis az volt, hogy előre tudta, hol fogja tölteni az éjszakát. Még az is megfordult a fejében, hogy ettől a naptól fogva ő már nem is rendes földönfutó.

Aztán már nemcsak a szíve lett könnyű, hanem a feje is. Egyre jobban szédült, végül dél felé rájött, hogy sürgősenennie kéne valamit. Éppen egy tiszta, fehér kővel borított téren álldogáltak. Ernesztó nem sok zeneszámot tudott, és amit igen, azt sem túl jól, de annál nagyobb átéléssel nyúzta a hegedűt. Körülöttük jólöltözött és jóllakott emberek siettek valahová, a szökőkút szélén a galambok unottan csipegettek egy kövér pizzadarabot. Hugó gyomra fájdalmasat kordult. A pulóvere zsebéből elővett egy kis csomagot: pár szelet párizsi volt benne, abból a pénzből vette, amit az üvegviszaváltásért kapott. Szájába tömött egy szeletet, alaposan megrágta, lenyelte, aztán bekapott még egyet és egy újabbat, de az utolsó két darabot gondosan visszacsomagolta és eltette.

Mikor felnézett, látta, hogy Ernesztó éppen elteszi a hegedűt. Odalépett hozzá, és vigasztalóan megveregette a vállát.

– Már el is pakolsz, barátom? – kérdezte. – Alig kerestél valamit, gondolom.

– Ellenkezőleg – fordult felé Ernesztó széles mosollyal az arcán. – Egy elegáns úriember kétezer forinttal jutalmazta a csodás játékomat, és csak annyit kért cserébe, hogy most már hagyjam abba, mert a nedves idő megárdhat a hegedűnek.

– Nocsak, gratulálok! – kiáltott fel Hugó, és csodálkozva méregette az ütött-kopott hangszert. – Valami különleges hegedű ez, hogy így kell rá vigyázni? – bökte ki végül.

– Egészen biztosan – vágta rá Ernesztó. – A lomtanításon találtam egy roppant csinos kertesház előtt.

Hugó arra gondolt, mihez fogna, ha ő is találna egy hangszert. Addig gyakorolna, amíg tökéletesen tudna játszani. Onnantól kezdve nem kellene üres üvegeket gyűjtenie, sem az autószerelő műhely körül kuncsorognia. Ámulva hallgatnák az emberek, megtelne a fehér kövekkel burkolt tér, és olyan nagy híre kelne, hogy meghívnák a szomszédos koncertterembe is. Hugó ismerte azt a termet, járt ott, amikor még fiatalabb és boldogabb volt. Lehunyta a szemét, hogy jobban hallja az emlékeiből előkúszó dallamot. Az álmódosításból a vállán landoló galambpotyadék sem riasztotta fel.

Ezalatt Dínó sem tétlenkedett. Először lelkiismeretesen megugatta a szomszédban lakó szőke kislányt és a mamáját, amikor elsiettek a kerítése előtt. Sajnos nem lehetett igazán elégedett az eredménnyel, mert a kislány sokkal kevésbé ijedt meg, mint előző este, amikor egyedül sétált hazafelé. Dínó ezen kicsit elszontyolodott. Vigasztalásul szétrágcsált egy gumilabdát és egy fél pár papucsot, amit a bajuszos gazda

előző este a kertben felejtett, aztán lesből megijesztett egy feketerigót, és hosszan, rémisztően morgott a kukásokra. Valami mégis hiányzott az elégedett hangulatához. Még szunyókálni sem volt kedve, pedig egy egészséges kutya nem lehet meg egy kiadós délelőtti lustálkodás nélkül.

Csak déltájban vallotta be magának, hogy a barátját várja. Rendszerint délelőtt jött, ami azért volt jó, mert a bajuszos meg a szoknyás gazda olyankor nem volt otthon. Ha otthon lettek volna, valószínűleg nem örülnek, hogy ott találják a kerítés előtt. Velük ellentétben Dínó mindig örült, ha meglátta a barátját. Nem azért, mert hozott párizsit. Azt Dínó igazából egyáltalán nem szerette, sőt, tulajdonképpen kifejezetten utálta, csak udvariasságból ette meg, hogy meg ne bántsa a barátját. A simogatást sokkal jobban szerette, a vakarászástól pedig olyan vidám lett, mint amilyen csak kölyökkorában, a testvérei között volt. Már nem is emlékezett, hogyan kezdődött a barátságuk, miért nem harapta le a férfi kezét, amikor először átnyúlt a kerítésen. Valószínűleg lebénult a döbbenettől, mert ilyesmi korábban soha nem fordult elő. Dínótól mindenki rettegni szokott, ugatása és vicsorgása láttán elkönyvelik a világ legveszedelmesebb harapós kutyájának.

Hiába várta egész délelőtt, a barátja aznap csak délután érkezett meg. Amikor meglátta szedett-vedett ruháiban az utca túloldalán, Dínó szíve meglódult, és örömtáncba kezdett. Talán ezért ment ki a fejéből, hogy el akarta játszani a sértődöttet.

– Hozd ide a labdádat, kutyuli! – kiáltotta a férfi, és Dínó már loholt is, csak úgy lobogott a füle.

Először a szétrágott labdával próbálkozott, de az sajnos alig repült, és teljesen szétfoslott, mire visszavitte a kerítéshez. Akkor eszébe jutott a bajuszos gazda másik fél pár papucsa, amelyik még érintetlenül hevert a teraszon, és arra várt, hogy belőle is játékszer legyen. Dínó megkereste, és letette a barátja elé. A férfi kicsit csodálkozott, de aztán jó messzire, egészen az orgonabokor széléig hajította. Dínó futott, keresett, szimatolt, hogy aztán arcán győzelmes arckifejezéssel szaladjon a zsákmánnyal a barátjához. A fél óra, amit így töltöttek, maga volt a boldog örökkévalóság. Dínó csak akkor szontyolodott el, amikor a férfi kotorászni kezdett a melegítője zsebében, és előhalászott egy kis csomag párizsit. Egy igazán elkényeztetett gyomrú kutyának már a párizsi látványa is könnyű testi sértés, de még ennél is sokkal elkeserítőbb volt a tudat, hogy ez a búcsúfalat, amely után a barátja elindul a buszmegálló felé. Ez volt a legszomorúbb perc az egész napban. Dínó hangos ugatásba kezdett, de a férfi ahelyett, hogy megijedt volna, felnevetett, és megdicsérte a szép, erős hangjáért. Tényleg nem lehetett rá haragudni.

Mikor egyedül maradt, Dínó egy ideig bánatosan nézett maga elé. Úgy érezte, nem maradt más számára, mint a remény, hogy másnap új nap és új játék kezdődik. Aztán gondolt egyet, hátraszaladt a kert végébe, és az orgonabokor

takarásában munkához látott. Ha egyszer elszánta magát, nagyon keményen tudott dolgozni, és mire a szoknyás gazda hazaért, már egy kutyafejméretű lyuk tátongott a kerítés legeldugottabb szegletében.

ÖTÖDIK FEJEZET

Barátunk, a rabló

Riki előre sejtette, hogy remek délutánja lesz, mert aznap is a nagymamája ment érte az óvodába. Nagymama ezeken a napokon a szebbik cipőjét és a jobb kalapját vette fel, mert neki mindenből kettő volt, egy, amit akkor viselt, amikor vendégségbe vagy orvoshoz ment, és egy másik, amit akkor hordott, amikor a kisboltba szaladt le. Nagymama szebbik kalapja egészen gyönyörű volt, műanyag gyümölcsök és színes madártollak díszítették. Ha nagyon közlőrl nézte az ember, az egyik csillogó cseresznyén apró fogak lenyomata látszott, mert egyszer, amikor még nem tudta megkülönböztetni a műanyagot a valóditól, Riki suttyomban megkóstolta.

Nagymama nem volt benne biztos, hogy hol lehet pingvint kapni, de ismert egy üzletet, nem is olyan messze az óvodától, aminek a bejárata fölé fel volt festve egy. Végül sokkal tovább tartott az út, mint gondolta, és amikor odaértek, kiderült,

hogy a boltban sajnos nem pingvineket, hanem fagylaltot árulnak, de ha már úgyis arra jártak, Riki kapott három gombóc csokoládét. Amíg a fagyit ette, Riki azon gondolkodott, hogy a nagymama vajon felnőtt-e már. Megfigyelte, hogy a felnőttek mindig sietnek, és mindenhová a legrövidebb úton mennek, ezzel szemben a nagymama nem szeretett sietni, és soha sehová nem a legrövidebb úton ment. Ha már úgyis erre járunk, miért is ne nézzük meg? – mondta gyakran, és olyankor megnézték. Erről jut eszembe, miért nem ugrunk be? – vetette fel máskor, és ezek után beugrottak. Bárhol jártak a városban, útba esett egy talán éppen nyitva lévő bolt, egy régen látott barátnő, vagy ha más nem, egy szép szökőkút, amelynek különleges története volt.

Nagymamával mindig nagyon érdekes helyeken csavarogtak, viszont mire hazaértek, Riki rettenetesen elfáradt. Így volt ez ma is, annyira nehezek lettek a lábai, hogy az erdei úton, Búbanya barlangjától nem messze meg is kellett pihennie egy kidőlt fatörzsön. Amíg ő üldögélt, nagymama a Búbanyával beszélgetett. Riki még soha nem látta Búbanyát. Nem félt tőle, mint a többi gyerek a környéken, mert úgy gondolta, olyan hatalmas lehet, hogy ki sem fér a barlang keskeny nyílásán. Márpedig egy beszorult óriás kívülről nézve egyáltalán nem félelmetes.

Mikor megunta a pihenést, Riki bogarászni kezdett. Ismerte a katicákat és a bodobácsokat, az elegáns szarvasbogarát, meg

a hosszúcsápú cincért, de azt a fényes, zöldesfekete bogarat, amelyik az orra előtt evickélt a sáros úton, még soha nem látta. Éppen meg akarta fogni, hogy kitegye a fűbe, ahol könnyebben tud mozogni, amikor meghallotta nagymama hangját a feje fölött.

– Ne zavar, jó helyen van az ott!

– Nem bántom, nagymama, csak ki akarom rakni az út szélére – magyarázta Riki. – Nézd, itt beleragad a sárba.

– Ez egy ganajtúró – mondta nagymama. – Most éppen vacsorát gyűjt. Látod, viszi haza az odújába.

Ahogy jobban megnézte, mivel ügyetlenkedik a bogár, Riki látta, hogy a hátsó lábai között egy sárgombócot hengerget céltudatosan.

– Jó étvágyat, kedves ganajtúró bogár! – mondta, majd felállt, és leporolta a nadrágját. – Nagymama, megéheztem. Menjünk, együnk mi is valamit!

Amikor Hugó hazaért a Kóbor Szállóba, Cinit a nappaliban találta. A kétbalkezes boszorkánytanonc gondterheltnek tűnt. Ezüst varázspálcájával köröket írt a levegőbe, és közben halkan motyogott magában. Hugó nem értette, hogyan lehet valaki gondterhelt egy ilyen szép napon, így elhatározta, hogy megpróbálja jobb kedvre deríteni.

– Üdvözlöm, kedves boszorka! – köszöntötte. – Mutat ne-
kem egy varázslatot?

– Csitt!

Cini nem is fordult felé, csak egy türelmetlen kézmozdulattal
intette csendre. Hugó elgondolkodott, hogy megbántódjon-e,
de aztán inkább leült az egyik kevésbé rozoga karosszékre.
Abban a szempillantásban a szoba közepén álló szobapálma
megrázta magát, összement, szőre nőtt, majd nyávogni kez-
dett. Hugó megdörzsölte a szemét. Mikor újra felpillantott,
a szobapálma hűlt helyén Rebeka görbítette a hátát.

– Te bugyuta, te kétbalkezes, boszorkányok szégyene! – fúj-
ta a macska Cinire.

Hugó úgy pattant fel a fotelból, mintha rugó lökte volna.

– Segítség! Orvost! Most már biztos, hogy megbolondul-
tam – kiáltott.

– Ugyan már, Hetedhét úr, nem maga bolond, hanem ez
a kétbalkezes – dült-fült Rebeka. – Egy éve már, hogy vicc-
ből macskává változtatott, és azóta képtelen visszaváltoztatni
emberré.

– Én ezt nem értem – hitetlenkedett Hugó. – Akkor maga
nem is macska, hanem ember?

– Macskává változtatott ember – mondta Cini sírós han-
gon. – Mit lehet ezen nem érteni?

– Azt, hogy miért nem vagy képes visszaemlékezni a varázs-
igére! – vágta rá a macska.

– De hiszen emlékszem! – szipogta Cini. – Megnéztem a tankönyvben. Mindent úgy csinállok, ahogy le van írva.

– Hát érti ezt? – fordult Rebeka Hugóhoz. – Ez egy végzős boszorkánynövendék. Azt hiszem, ezzel mindent el is mondtunk a mai boszorkányoktatás helyzetéről. Ahelyett, hogy visszaváltoztatna emberré, szobapálmát vagy súrolókefét csinál belőlem.

– Beszélő súrolókefét? – kíváncsiskodott Hugó.

– Ugyan már, a súrolókefék nem tudnak beszélni! – oktatta ki a macska.

– Persze, hogy is gondolhattam! – csóválta a fejét Hugó.

Egy ideig még hallgatta a macska és a boszorkánytanonc vitáját, végignézte, hogyan változik Rebeka békává és egérré, aztán a sok varázslattól zúgó fejjel kiment a kertbe, és nekilátott rendbe tenni a rózsalugast.

* * *

Éppen az ösvény melletti bokrokat metszegette, amikor a kapuban megpillantott egy aprócska, szőke kislányt. Ismerősnek tűnt, mintha már találkoztak volna korábban, amikor Hugó még földönfutó volt.

– Szia, kislány! – köszöntötte. – Engem Hetedhét Hugónak hívnak. És téged?

– Engem nem – felelte a lány.

– Úgy értem, téged hogy hívnak?

– Értem, hogy úgy érted. Csak kicsi vagyok, nem gyagyás.

– Aha. És megmondod a nevedet?

– Nem. Anyukám azt mondta, ne beszélgessek idegenekkel.

Hugó megvonta a vállát, és tovább nyesegette a bokrot. Valószínűleg tévedett, és nem találkozott ezzel a gyerekek korábban. Amilyen idegesítő, biztos jobban emlékezne rá.

A lány felcsimpaszkodott a kapura, beakasztotta a lábát, és himbálózni kezdett fejjel lefelé.

– Te, miért bántod azt a bokrot? – kérdezte.

– Ne beszélj ismeretlenekkel! – morgott Hugó.

– De hiszen ismerlek, te vagy a Hugó.

– Attól még, hogy tudod a nevem, nem tudhatod, nem vagyok-e rossz ember.

– Miért, rossz ember vagy? – kérdezte a kislány kíváncsian. Felkapaszkodott, és kényelmesen elhelyezkedett a kapu tetején.

– Igazából nem. Már amennyire ezt meg lehet ítélni.

– Akkor miért bántod a bokrot?

– Nem bántom, csak kicsit megnyesem – felelte Hugó felgyenesedve. – Rendet kell rakni ebben az őserdőben, mert mindenfelől potyognak az emberre a pókok.

– Pókok? Én még soha nem láttam egyet sem – csodálkozott a kislány.

– Engem egy hatalmas példány ébresztett ma reggel a házban, és azóta is rám ugrott kettő.

– Szóval te félsz a pókoktól.
– Egyáltalán nem félek tőlük.
– Aha – biccentett a kislány, de látszott rajta, hogy nincs meggyőzve. – Én egy nagy, fekete kutjától félek. Az legalább ugat, nem úgy, mint a te pókjaid.
– Nincsenek pókjaim – borzongott Hugó. – Különben is, ki vagy te?
– Riki vagyok, a pókok királynője – felelte a kislány, azzal leugrott a kapuról, és faképnél hagyta Hugót.

Aznapi délután még a szokásosnál is nagyobb rendetlenség uralkodott a Kóbor Szállóban. Akkor rendetlenség, amekkorát csak az tud elképzelni, aki már látta, milyen, amikor Gizike tortát süt. Az összes edényben kevert-kavart valamit, az összes bögrébe tojásfehérjét vagy tojássárgáját ütött, a kilincsek ragacsosak voltak, és a nappali szőnyegén megült a liszt, mint a novemberi hó a pázsiton.

Riki izgalmaiban fel-alá ugrált a kanapén. Igazából nem a tortának örült, az sajnos töpörtyűs-mazsolás lett, márpedig Riki nem szerette a mazsolát, hanem annak, akinek a fogadására készültek. A torta ugyanis Sunyi Sanyi, a hírhedt rabló hazatérésének örömeire készült.

Sunyi Sanyit már egy éve nem látták, és mivel időnként teljesen megváltoztatta a kinézetét, abban sem lehettek biztosak, hogy felismerik. A Kóbor Szálló visszajáró vendége volt, de azt egyikük sem sejtette, mivel töltheti a közbeeső hónapokat. Valójában nem is érették, mivel nőtt annyira a szívükhöz, mert Sunyi Sanyi nem volt sem kedves, sem segítőkész. Gizike vendégei közül mindenki azzal fizetett a szállásért, amivel tudott: ki pénzzel, ki házimunkával, ki énekkel. Sunyi Sanyi volt az egyetlen, aki fizetség helyett inkább elvett volna, ha hagyják. Nem volt különösebben kellemes társaság, mégis hozzájuk tartozott, mint perechez a köménymag, darázshoz a fullánk, borzhoz a búzmirigy.

– Ki látott már rózsailatú borzot? – kérdezte Riki Hugótól. – Biztosan ő is szenved a bűztől, mégsem szabadul meg tőle.

Hugó nem volt benne biztos, hogy szeretne megismerkedni egy köménymaggal vagy fullánkkal, hogy a búzmirigyről ne is beszéljünk. Főleg akkor bizonytalanodott el, amikor megtudta, hogy meg kell osztania vele a szobáját. Nem elég a hatalmas pók, még egy rettegett rabló is szívja majd előle a levegőt.

– Talán még az álmomat is elrabolja – rémüldözött Hugó. – Lehettem eddig földönfutó csavargó, de legalább az álmaimat nem kellett féltennem senkitől!

Ettől a gondolattól teljesen elkeseredett. Hiába hencegett Madár Bandi, hogy ha bárminek lába kél a Kóbor Szállóban,

a tolvajnak vele, a félelmetes hírű erőművésszel gyűlik meg a baja, hasztalan énekelt Lust Alfonz bátorító áriákat, és varázsolt elő Cini rózsaszín pillangókat és gilisztákat a kalapjából, Hugó vigasztalhatatlan volt. Szerencsére két habverés között Gizikének még arra is jutott ideje, hogy megnyugtassa.

– Egy percig se féljen! – mondta. – Sanyinak nem kellenek a maga álmái. El tudom képzelni, hogy a nadrágjára vagy a bakancsára igényt tart, de higgye el, álmái neki is vannak. Sokkal fényűzőbbek is, mint magának.

* * *

Sunyi Sanyi, a hírhedett rabló végül nem a nyitott ajtón át érkezett, mint a tisztességes emberek szoktak, hanem felkapaszkodott a futórózsán, és bemászott az egyik ablakon. Bolívia éppen a fésülködőasztala előtt ülve csinosította magát, amikor a tükörben megpillantott egy bakancsos lábat, aztán egy kesztyűs kezét, végül egy ismeretlen, borostás arc is előbukkant a függöny mögül. Bolívia hanyatt-homlok menekült a szobából, rémült sikolyától Sunyi Sanyi annyira megijedt, hogy majdnem visszasetett a rózsalugas tetejére. Végül nagy nehezen betornázta magát az ablakon, és leült az ágy szélére, hogy kicsit kifújja magát. Itt találta meg Gizike és a ház többi lakója.

– Már azt hittem, nem is örülnek nekem – duzzogott Sunyi Sanyi. – Bolívia halálra rémített a kiabálással.

– Mert az ablakon keresztül mászott be a szobámba! – háborgott Bolívia. – Hát milyen viselkedés ez, Sándor?

– Tekintsük foglalkozási ártalomnak – magyarázkodott Sunyi Sanyi vigyorogva.

Mikor mindannyian lecsillapodtak, asztalhoz ültek. Gizike pohárköszöntőt mondott, aztán nekiláttak lakomázni. A torta csodálatosan sikerült, csak Riki tolta a tányérja szélére a rumba áztatott mazsolaszemeket. Rebeka körbejárt az asztal tetején, és ártatlan kiscicatekintettel töpörtyűt kunyerált. Vacsora után Lust Alfonz elénekelt egy rövid operettbetétet, aztán rögtön el is nyomta az álom, Madár Bandi tele hassal lenyomott háromszáz egykezes fekvőtámaszt, végül Cini két csodálatos percre pillangóvá változtatta Rebekát. Sajnos Rebeka ezután húsz percig

hangosan bömbölt, mert szeretett volna inkább pillangó maradni, ha már ember nem lehetett. Ezek után Sunyi Sanyi vidám történeteket mesélt az elmúlt év legsikeresebb rablásairól, elárulta, milyen ékszereket zsákmányolt az erdei szarkák fészkéből, és hogyan lopta le majdnem a keresztet a Bazilika tetejéről.

– Tudod, Sanyi, egész rendes ember lennél, ha nem lennél ekkora lókötő – mondta ki végül Gizike azt, amire mind gondoltak. – Nagyon örülünk, hogy újra közöttünk vagy, annak viszont még jobban örülnénk, ha jó útra térnél.

– És nem nyúlnál semmihez, ami nem a tiéd! – tette hozzá Madár Bandi szigorúan.

– Meg fogom próbálni – vágta rá Sanyi eltökélten. – Csak tudjátok, nem könnyű lemondani egy rossz szokásról.

Esznek-e répát a pingvinek?

Hugónak végül mégsem kellett megosztani a szobáját Sunyi Sanyival, mert a hírhedett rabló ragaszkodott hozzá, hogy ő inkább a nappaliban, két összetolt fotelben alszik, semhogy valaki másnak a szuszogását kelljen hallgatnia. Gizikének ez nem nagyon tetszett, ő szerette volna, ha éjszaka valaki szemmel tartja Sunyi Sanyit, Hugó viszont egyáltalán nem bánta, hogy álmában senkit sem kell szemmel tartania.

Mikor másnap reggel felébredt, nem ült pók a párnáján, csak a napsugarak kergetőztek a rózsamintás redők között. Hugó feltápáskodott, felöltözött, és kikukucskált a szobája ajtaján. A fotelben Sunyi Sanyi, az ő pocakján pedig Rebeka szunyókált, mellettük Bolívia kötögetett szorgalmasan. Madár Bandi éppen a reggeli tornáját végezte: kézállásban járkált körbe-körbe a nappaliban. Gizike és Cini a konyhában szorgoskodtak, egyikük

kávét főzött, másukuk igyekezett friss kiflit varázsolni a kenyereskosárba, a száraz kenyérvégek helyére.

Bár Cininek megint nem pont úgy sikerült a varázslat, ahogy szeretne volna, és kifli helyett sült krumpli került a kenyereskosárba, Hugó így is tele hassal indult el a szokásos városi körútjára. Búbanya barlangjánál megállt és beköszönt. Ugyan választ nem kapott, ezúttal kifejezetten barátságosnak tűnt a barlanglakó hallgatása, így Hugó fütyörészve ballagott tovább. Amikor pár perccel később a busz ablakában a tükörképére esett a pillantása, először azt hitte, káprázik a szeme. Az ablakban látott alak éppen olyan hajlott hátú volt, szakálla éppen olyan bozontos, mint Hugónak, de az arca rettentő furcsa volt. Mintha ferdén állt volna a szeme, és a szájával sem stimmel valami. Csak hosszas nézegetés és fejcsóválás után jött rá, hogy azért annyira furcsa az az ábrázat a tükörben, mert mosolyog.

A busz közömbösen zötyögött el a nagy, rózsaszín ház kerítése előtt. Hugó éppen a saját tükörképében gyönyörködött, így nem látta sem az orgonabokor mögött bujkáló Dínót, sem Rikit és a mamáját, akik éppen akkor értek a megállóba, amikor a vezető becsukta az ajtókat. Dínó sem vette észre Rikiéket, sőt, még a postást sem tudta méltóképpen megugatni,

annyira elfoglalta a feladat, amit maga elé kitűzött. Az orra sajgott, a fogai csikorogtak, mert az orgonabokor mögött különösen erős drótból állt a kerítés, de mire a szemetesek megérkeztek, elkészült a lyuk. Valószínűleg a legszebb lyuk, amelyet valaha készített. Pont elég nagy ahhoz, hogy egy megtermett rottweiler kiférjen rajta.

Egy ilyen lehetőséget Dínó nem szokott kihagyni. Hiszen kimehetett volna az utcára, hogy megijessze a szemeteseket, akik mindig felidegesítették a hangos, narancssárga autójukkal, vagy megkergethette volna a szomszédban lakó kövér, szürke macskát, aki nyilván nem vette észre a kerítésen tátongó rést, mert igen kényelmes léptekkel parádézott a járdán. Mégsem tett semmi ilyesmit, csak várt türelmesen. Dínónak ugyanis nagy tervei voltak. Eldöntötte, hogy a saját kezébe veszi a sorsát. Ha a bajuszos és a szoknyás gazda már nem szereti, akkor ő újat választ magának. Olyat, aki messzire dobja a labdát, és addig vakarássza a pocakját, amíg el nem fárad a keze. Dínó csak egyetlen ilyen embert ismert, és alig várta, hogy ő beforduljon az utca végén.

Hugónak aznap sem akadt munka Lajos úr műhelyében, és üres üveget sem talált a buszmegállóknak, így végül elsétált a piac felé. Szombat délelőtt volt és uborkaszezon. A húspultok előtt

végeláthatatlan sorok kígyóztak, az árusok asztalai között mozdulni sem lehetett a tömegben. Csak fent, az emeleten jártak kevesebben, és azok a zöldségesek, akiknek itt volt a boltja, irigykedve nézték a földszinti forgatagot. Az egyikük, Frici Hugó régi ismerőse volt: sok-sok évvel ezelőtt egymás mellett ültek az iskolában. Frici kapus volt, Hugó csatár, Frici autós-kártyát gyűjtött, Hugó bélyeget, Frici matekból bukott meg, Hugó magyarból. Egyikük sem volt jobb gyerek, mint a másik, mégis úgy alakult, hogy felnőttkorára Fricinek csinos háza és saját zöldségesboltja lett, Hugónak meg egyáltalán semmije se. Ha úgy hozta a kedve, Frici odaadta Hugónak a rajtamaradt retket és uborkát. Nem úgy ezen a napon! Amikor meglátta barátja arcán azt a széles mosolyt, Frici csak a fejét csóválta.

– Ne is próbálj kunyerálni, Hugó! Látom rajtad, milyen jól megy neked. Sokkal jobban, mint nekem, aki hajnalok hajnalán keltem, és egész nap itt robotolok.

– Mi lenne, ha segítenék neked robotolni? – kérdezte Hugó. – Akkor te pihenhetnél, én pedig megdolgoznék a zöldségekért. Mert tudod, hiába van jó kedvem, ennem azért nekem is kell valamit.

A zöldséges eleinte a fejét vakarta, hogy ugyan már, hogy tudna Hugó segíteni, úgyis mindent elrontana, végül sóhajtott egy hatalmasat, mert már nagyon jól esett volna neki egy kis pihenő. Ami azt illeti, már fél órája nem volt vevő sem közelben, sem távolban, úgyhogy mielőtt Hugó megjelent,

már éppen azon gondolkodott, hogy kiteszi az ebédszünet táblát. Ha Hugó tényleg úgy érzi, hogy képes ellátni a boltot, és megígéri, hogy nem enged be valami magafajta csavargót, akkor ő most lepihen a raktárban. Hátha tud aludni egy szem-hunyásnyit.

Hugó kihúzta magát, és büszkén beállt a pult mögé. Eleinte senki sem zavarta a nyugalma. Egy idős úr megsimogatta a paradicsomokat, ahogy elment a bolt előtt, de a legtöbben csüggedten vonszolták a teletömött húzós kocsikat, és rá se néztek a gúlába rakott barackokra és a csinosan felsorjázott paprikákra. Már majdnem leolvadt a mosoly Hugó arcáról, amikor meglátott egy elcsigázott anyukát, aki bevásárlókocsi helyett egy kócos, szőke kislányt húzott maga után. A kislány is észrevette Hugót a pult mögött, és rögtön eszeveszett hadonászásba kezdett.

– Mama, menjünk oda, répát akarok! – kiáltotta.

– De hát te nem is szereted a répát! – csodálkozott a mamája.

– Nem nekem, a pingvinemnek! – vágta rá Riki, mert persze ő volt a kócos, szőke kislány.

– A pingvinek sem esznek répát – mondta mama. – Különben is, miféle pingvin? Ugye nem gondolod, hogy képzeletbeli állatoknak fogunk takarmányt vásárolni?

– Na, légsz, mama! Viszem én hazáig, neked nem kell cipelni.

Végül mama beadta a derekát, és követte Rikit a zöldségespulthoz. Vett két répát, és ha már egyszer ott járt, fél kiló paradicsomot, paprikát, kígyóborkát, sőt, annyira belelendült, hogy őszibarackot és még egy fürt szőlőt is. Hugó alig győzte a mérlegelést, de arra azért volt ideje, hogy cinkosan összekacsintson Rikivel. Mindig jó volt számolásból, de ilyen sok számot összeadni még neki is beletelt pár percbe. Azalatt egy sárga hajú hölgy ráköszönt Riki mamájára. Mama megkérdezte, hogy van a tyúkszeme, mire a hölgy hosszan ecsetelte, mivel krémezi és ragasztja be a fájós lábujját. Persze, ha már úgyis ott beszélgettek, gyorsan kért Hugótól egy kilócska őszibarackot a szebbikből. Közben a harmadik vásárló is beállt mögéjük, őt pedig egy negyedik követte, mert az emberek már csak ilyenek, azt gondolják, hogy ahol hosszabb a sor, ott biztosan jobbak és szebbek a zöldségek, mint máshol. Így történt, hogy a következő félórán Hugónak arra sem volt ideje, hogy az órát megvakarja vagy az övét megigazítsa. Kis híján elveszítette a nadrágját, mire Frici felébredt a délutáni pihenőjéből.

– Hej, de jót aludtam! – nyújtózkodott a zöldséges. – No-csak, eladtál valamit? – kérdezte csodálkozva. – Azt hittem, senki sem fog megzavarni az elmélkedésben.

– Azért néhányan jöttek – mondta Hugó szerényen, és a számlakönyv felé bökött.

Frici odapillantott, aztán megdörzsölte a szemét, közelebb hajolt, úgy meredt a számokra, majd kinyitotta a kasszát, és ellenőrizte a bankjegyeket, végül olyan erősen belecsípett a saját karjába, hogy feljajdult.

– Nem álmodom, pedig ez lehetetlen. Lehetetlen, de mégis igaz – motyogta maga elé. – Hetek óta alig van forgalom, most meg, amikor egy órára lepihenek, ez történik.

Hugó büszkeségtől viruló ábrázattal tett két kiló kukoricát a következő vevő kosarába. Frici lassan magához tért az ámulatból. Puha paradicsomot és paprikát pakolt egy szatyorba, begyömösölt mellé két fej kicsit bűdös káposztát és egy doboz buggyant barackot is, aztán az egészet Hugó kezébe nyomta. Megígértette vele, hogy a következő szombaton is eljön látogatóba, éppen így, déltájban. Nem mintha szükség lenne a segítségére az üzlet fellendítéséhez, de egy szegény fáradt zöldségesnek semmiképpen nem árt lepihenni a délutáni nagy roham előtt.

Hugón olyan elégedettség uralkodott el, amelyet már sok-sok éve nem érzett. Talán utoljára akkor, amikor még működött az autóbuszgyár, és neki volt munkája. Viszont az már olyan nagyon régen volt, hogy Hugó szinte el is feledkezett róla. Boldogan cipelte a zöldségekkel teli szatyrot, és még a baracknál is jobban örült annak, hogy tudta, aznap sem kell fedél nélkül aludnia, sőt, nemcsak ágya lesz, hanem tűzhelye is, sőt, edény is kerül majd, amiben Gizike főzhet valami finomat a kicsit romlott káposztából.

HETEDIK FEJEZET

Dínó új gazdája

Hazafelé menet Hugó kilenc megállóval a végállomás előtt leszállt a buszról. Bement a kisboltba, a zsebében talált apró pénzből vett hét és fél deka párizsit, aztán átsétált az út túloldalára, ahol a nagy, rózsaszín ház kertjében, a kerítés mellett várt rá a barátja. Egyszer hallotta, hogy a gazdája Dínónak szólítja a rottweilert, és magában igazat is adott neki, mert az állatnak valóban olyan hatalmas fogai voltak, amekkorát addig ő csak a dinoszauruszos akciófilmek plakátján látott. Viszont bármilyen ijesztő volt ez a Dínó, olyan vidáman csóválta a farkát, hogy Hugó soha nem tudott szívtelenül elmenni mellette.

Aznap jókedvében hosszabban maradt a megszokottnál. Dínó egy szétrágott papucsra emlékeztető valamit hozott oda neki, és úgy csóválta a farkát, mintha arról akarná meggyőzni, hogy a nyálas bőrcapat tulajdonképpen egy labda. Nem volt mit tenni, Hugó eldobta neki olyan messzire, amennyire csak

tudta. Amikor mind a ketten megunták a játékot, hosszan vargatta Dínó füle tövét és pocakját. Végül elővette a zsebéből a párizsit, de abban a pillanatban el is ejtette a csomagot, mert Dínó hangos morgásba kezdett.

– Most meg miért vagy úgy felháborodva? – kérdezte Hugó sértődötten. – A párizsi már nem is jó? Neked csak mangalicakolbász kéne? – Nem tudhatta, hogy Dínónak, bár tulajdonképpen azért sem rajongott különösebben, igazából nem a párizsival volt baja, hanem azzal, hogy sejtette, a párizsi után Hugó hamarosan el fog menni, és akkor véget ér a játék, a vidámság. Ehhez Dínónak semmi, de semmi kedve nem volt.

– Vuf-vuf – mondta Dínó határozottan.

– Értem, nem kell a párizsi – felelte Hugó. – Akkor majd megeszem én – folytatta, és egyből a szájába is tett egy szeletet.

– Vuf – vágta rá Dínó, mire Hugó, mintha értené, elé is odatett egyet.

Egy ideig csendben falatoztak, de hét és fél deka párizsi nem tart örökké. Hugó összegyúrte és a zsebébe süllyesztette a zsírpapírt, megsimogatta Dínó fejét, és elindult az úton lefelé. Dínó most nem ugatott, csendben, lehajtott fejjel kísérte végig Hugót a kerítés másik oldalán.

– Ne keseredj el ennyire, öregfiú – mondta Hugó vigasztalóan. – Egyszer veled is minden jóra fordul. Nézz csak meg engem! Tegnapelőtt még földönfutó csavargó voltam, ma meg

szobában alszom. Nem kis dolog, még ha pókokkal és egy rablóval kell osztoznom a szálláson, akkor sem. Eshet az eső, fújhat a szél, engem meleg dunyha véd.

Dínó nem szólt egy szót sem, megadóan poroszkált az orgonabokor irányába. Hugó búcsút intett neki, lelépett a járdáról, és átvágott az úttesten.

* * *

Először észre sem vette, hogy nincs egyedül, csak amikor a buszmegállóban megfordult, hogy megnézzze, közledik-e már a busz, akkor látta, hogy Dínó ott áll mellette, és békésen csóválja a farkát.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezte Hugó meglepődve. – Menj szépen haza, jó?

– Vuff – jelentette ki Dínó.

– Nem jöhetsz velem!

– Vuf-vuf.

– Haza kell menned!

– Vuf.

– A gazdádnak hiányozni fogsz.

– Vuf. Vuf.

– Ezt most miért mondod? Ha nem is játszanak veled, attól még biztosan észrevennék, ha nem lennél ott.

– Vuuf.

Hugó érezte, hogy így semmire sem megy, hát elindult, nyomában a kutyával, a nagy, rózsaszín ház felé. Mikor a kapuhoz ért, kicsit tétozott, majd becsengetett. Sejtette, hogy nincs otthon senki, hiszen már félórája állt a kerítés előtt, és nem látott mozgást a fehér csipkefüggönyök mögött, sőt hangokat sem hallott a ház felől. A csengetésére nem érkezett válasz. Hugó a fejét vakarva állt egyik lábáról a másikra, és közben maga elé motyogott.

– Hugó, Hugó, most mit fogsz csinálni? Az nem lehet, hogy ez a kutya rajtam ragadjon! Mit kezdek vele? Gizike biztosan kidob, ha meglátja.

A motyogást megszakítva időnként rászólt Dínóra: Itt maradsz! Ül! Jó kutya!, majd megpróbált elindulni a buszmegálló felé, de hasztalan, mert Dínó, mint az árnyék, a nyomában volt, így az utca végén Hugó kénytelen volt újra és újra sarkon fordulni, és visszacaplatni a rózsaszín ház kapuja elé.

Mialatt Hugó Dínóval a nyomában fel és alá sétálgatott az utcában, Riki répát hámozott a konyhában. Ubul, a képzeletbeli pingvin láthatatlan darabkákkal jóllakott, viszont a mama ragaszkodott hozzá, hogy a maradékot nem hagyhatják szégyenszemre megromlani, hanem bele kell főzni a zöldséglevesbe. Riki nem rajongott különösebben a zöldséglevesért,

de a répahámozás papával egész jó mulatságnak bizonyult. Papa megengedte, hogy felálljon a sámlira, így Riki sokkal magasabbról nézett le a világra, mint rendesen. Soha nem gondolta volna, hogy innen el lehet érni a hűtő tetejét, ahol a mama fogadkozása ellenére egy kis műanyag tálban még ott száradozott az a félig elszopogatott nyalóka, amit múltkor a vacsora miatt kellett félrerakni. Sőt, az is kiderült, hogy a polcon, a fűszertartó mögött rejtőzik papa titkos csokoládéraktára, ahonnan csak időnként vesz elő egy-egy darabot. Bár a felnőttek élete végtelenül unalmasnak tűnt, Riki kezdte megérteni, hogy mégiscsak lehetnek előnyei annak, ha valaki nagyra nő.

Persze nézelődés közben nem lehet olyan gyorsan pucolni a répát, mint az ember képzelné, így mama hamarosan idegeskedni kezdett, hogy soha nem lesz kész az ebéd. Riki eleinte mindenképpen szeretne volna maga befejezni a felnőtt feladatot, de amikor sietni próbált, megbökte a bal hüvelykujját, úgyhogy végül mégis a papa kezébe adta a krumplihámozót. Azonban a sámliról nem mászott le, kíváncsian kémlelte az utcát. Ebből a magasságból a szemközti rózsaszín háznak például nemcsak a teteje, hanem a kertje is látszott, sőt a félelmetes Dínó kutya is. Bár innen nézve Dínó egyáltalán nem volt félelmetes, csak egy apró folt az utca végén. Aztán ahogy jobban megnézte, Rikinek feltűnt, hogy a kutya nem a kerítés belső oldaláról riogatja a verebeket és ugatja a járókelőket, hanem a kerítésen kívül van, ráadásul egészen

szokatlan módon nem viczorog, hanem a farkát csóválja. Egy férfi állt mellette, neki csak a háta, majd a felemelt keze látszott. Valamit elhajíthatott Dínó felé, mert a kutya hátrébb ugrott, és felvonyított.

– Az a bácsi bántja Dínót – kiáltott fel Riki.

Erre már mama is odalépett az ablakhoz. A férfi ismét felemelte a karját, Dínó megint ugrott és vonyított.

– Hé, miért dobálja maga kővel azt a szegény kutyát? – kiáltott ki papa az ablakon.

A férfi nem pillantott fel az ablakra, csak behúzta a nyakát, mint akit rosszban sántikáláson kaptak, és elsomfordált a buszmegálló felé. Az egyetlen furcsaság csak az volt, hogy Dínó ahelyett, hogy folytatta volna a macskák riogatását, vagy amit ilyenkor csinálni szokott, szorosan a férfi nyomában járt, és így az utca végén együtt tűntek el Rikiék szeme elől.

Hugó tanácstalan volt. El sem tudta képzelni, mihez kezdjen. Egy kicsi, aranyos kutyust talán még elnézne neki Gizike, de Dínó hatalmas volt és ijesztő. Azt remélte, ha valamit jó mélyen behajít az orgonabokorba, azzal el tudja terelni a kutya figyelmét, de hiába pazarolt el két alig penészes paradicsomot, nem nyert vele időt, mert Dínónak kivételesen eszébe sem jutott játszani. Helyette rettentő komoly szemekkel nézett

Hugóra, és olyan panaszosan vinnyogott, hogy egy másik házból ki is kiabált valaki. Nem volt mit tenni, el kellett indulni hazafelé.

– Te tényleg velem akarsz jönni? – kérdezte Hugó, amikor a buszmegállóhoz értek.

Dínó nem felelt, csak a fülét vakarta meg a hátsó lábával.

– Értsd meg, mi ketten nem illünk egymáshoz! Te egy fajtiszta rottweiler vagy, én csak egy földönfutó csavargó. Nem tudlak eltartani. Látod, magamat is alig bírom! Honnan szerezzek neked napi két kiló színhúst?

Dínó, mint aki a maga részéről lezárta a beszélgetést, lefeküdt, és Hugó szakadt cipőjére tette az állát. Nem mozdult egészen addig, amíg a busz meg nem érkezett. Hugó titokban reménykedett, hogy nem engedik felszállni, mivel a kutyán nincs szájkosár, de csalódnia kellett, mert a vezető úgy tett, mintha nem is látná Dínót. Amikor a végállomáshoz értek, lekecmeregtek, és lógó orral elbandukoltak az öregember és a kutya szobra mellett.

– Mi lesz velem? – töprengett Hugó, ahogy egyre közeledtek Gizike házikójához.

– Mi lesz velem? – törte a fejét Dínó is.

– Vajon Gizike ki fog hajítani a sötét erdőbe? – kérdezte Hugó.

– Vajon Hugó vissza fog zavarni a gazdáimhoz, a hideg kutyaházba? – morfondírozott Dínó.

– Remélem, legalább az eső nem ered el – mondta Hugó, és aggodalmasan kémlelte a feje felett gyülekező felhőket.

– Vuff! – felelte Dínó mélységes egyetértéssel.

Jó a kutya a háznál

Szerencsére Gizikét nem olyan fából faragták, hogy csak úgy kidobja a házába érkező váratlan vendégeket. Bolíviával ellentétben sikoltozni és jajveszékelnéni sem kezdett, csak a kezét csapta össze meglepetésében, amikor kipillantott a konyha ablakán, és meglátta, hogy Hugó oldalán egy nagy, fekete kutya közeledik a kerti ösvényen. Hugó megállt a verandán, mert nem merte Dínót egyedül hagyni a kertben, és a házba sem akart vele együtt belépni. Udvarias ember volt, és tudta, hogy nem mindenki szereti, ha egy vendégségbe érkező kutya összejárkálja a szőnyeget. Dínó, mint aki máris otthon érzi magát, békésen leheveredett a lábtörlőre. Nem messze tőlük Lust Alfonz zavartalanul szunyókált egy karosszékekben. Nem ébredt fel sem Bolívia sopánkodására, sem a bejárati ajtó nyikorgására.

– Hoztam egy kis zöldséget a vacsorához – mondta Hugó, és Gizike felé nyújtotta a súlyos bevásárlószatyrot.

– Milyen kedves – felelte Gizike, de nem mozdult, és nem is nézett Hugóra, hanem Dínót tartotta szemmel.

– Meg még valami mást is hozott ha jól látom – kiabált ki Bolívia konyhaablakból.

– Khm, igen, és van itt ez a kutya is. Dínó a neve.

– És mondja, ez az állat a magáé? – kérdezte óvatosan Gizike.

– Azt nem mondanám.

– Talán kölcsönbe kapta?

– Sajnos azt sem mondhatom.

– De ugye nem lopta el a gazdájától?

– Nézze, Gizike, úgy néz ki ez a kutya, mint akit csak úgy el lehet lopni?

– Hát, igaza lehet – csóválta meg a fejét Gizike. – De akkor mégis mit keres itt?

– Bevallom őszintén, nem tudom levakarni magamról. Mindenhová követ, mint az árnyék.

– Érdekes! – mérte végig Gizike Hugót. – De vajon miért?

– Nem tudom – felelte Hugó komolyan. – Talán azért, mert időnként játszottam vele.

Gizike egy aprót lépett Dínó felé, majd még egyet, végül már olyan közel állt hozzá, hogy ha lehajolt, meg tudta simogatni a kutya nagy, fekete fejét.

– Jó kutya, ügyes kutya – mondta, aztán felállt, és bekibált Bolíviának a konyhába, hogy nézze meg, maradt-e még a töpörtyűből.

Hugó összeszedte minden bátorságát, és már majdnem megkérdezte hogy ott maradhat-e Dínó csak egyetlen éjszakára, de abban a pillanatban megjelent a verandán valaki, akiről egy rövid időre még mi is elfeledkeztünk.

Rebeka a kert felől érkezett, teljesen gyanútlanul, és miért is ne lett volna gyanútlan, hiszen ebben a házban, ebben a kertben macskaemlékezet óta nem jártak hatalmas, cakkosfogú fenevadak. Aztán ahogy kecses faroklengetéssel felsétált a lépcsőn, megérezett valami idegen, ismeretlen illatot, meleg állatszagot, feketét és fenyegetőt. Megtorpant, és ideges ívbe görbítette a hátát. Abban a pillanatban meglátta azt az óriást, aki még mozdulatlanul hevert a lábtörlőn, de a fülét már hegyezte. Rebeka megpördült a tengelye körül, és eszeveszett rohanásba kezdett.

Dínó egészen elandalodott Gizike simogatásától, így szégyenszemre észre sem vette, hogy egy betolakodó közelítette meg a házat. Egy furcsa, karistoló hangot hallott először, mintha

apró karmok koccantak volna a lépcsőn, aztán megérezte a szagot is. Egy macska lapult valahol egészen közel. Dínónak mint jó házőrzőnek azonnal tennie kellett valamit. A szeme sarkából látta a cirmos villanást, és mintha rugó lökte volna, úgy ugrott utána. Majdnem Gizikét is felborította közben. A macska kövér volt, de elég kitartó. Dínó kötelességtudóan kergette, végig a rózsalugason, át a kopott kapun, szűrős bokrokon és magas fűvön keresztül, de utolérni nem tudta. Aztán hirtelen rámosolygott a szerencse: az üldözött elfáradhatott, mert menedéket keresve beugrott egy sziklaodúba. Dínónak több se kellett, teljes erejéből vágatott a barlang felé. Nincs is könnyebb ellenfél egy sarokba szorított macskánál.

Mire Hugó észbekapott, Dínó már az erdőben csörtetett a menekülő Rebeka után. Hugó is utánuk vetette magát, de nem ám a megszokott orrlógatós bandukolással, hanem öles léptekkel trappolt az ösvényen.

– Hetedhét úr, állítsa meg a kutyát! – kiáltott utána Gizike rémülten. Ahogy a lábai engedték, ő is szaladt Hugó nyomában.

– Mit művelsz! Ide, hozzám! – üvöltött Hugó, de hasztalan. Dínó akkor sem engedelmesedett volna neki, ha véletlenül hallja a hangját. Ha engedelmes kutya lett volna, eleve nem kíséri el Gizikéhez, hogy ott az első adandó alkalommal fel-falja az új szállásadója egyik legjobb barátnőjét.

– Mi lesz ebből! – mondta Hugó magában.

– Mi lesz ebből? – kérdezte Bolívia, aki a konyhaablakból nézte, hogyan üldözi Dínó Rebekát, Hugó Dínót, Gizike pedig Hugót.

Lust Alfonz megigazította a szemére csúszott hálósipkát, és riadtan nézett körül az üres verandán. Úgy rémlett, felriadt valamire, mintha kiabálást hallott volna, talán valaki meg is lökte a karosszékét, de mire a szemét kinyitotta, teljes volt körülötte a nyugalom. Ki kiabált volna itt, vakarta meg a fejét mosolyogva Alfonz. Soha nem tűnt még ilyen békésnek az őserdőszerű kert. Csak egy eltévedt szellő ringatta a rózsákat a lugasban.

Búbanya csak a hivatlan vendégek elriasztására szokott horkolni, ha valóban aludt, csendesen szuszogott, mint egy kisbaba. Így volt ez abban a pillanatban is, amikor Rebeka berobogott a barlangjába, és bebújt a pokróca alá. Búbanya szeméből azonnal kiment az álom, de mielőtt megszólalhatott volna, újra elsötétült a barlang bejárata, és egy pillanat múlva egy hatalmas test vetődött a matracra felé.

– Jaj, mamám! – kiáltott fel Búbanya. A falhoz lapulva nézte a vicsorgó kutyát, és a kieresztett karmú, fújó macskát az ágya végében. – Nem lesz ennek jó vége!

Aztán a kutya előrelendült, de a sarokba szorított macska sem volt rest, villámgyors mozdulattal kapott az ellenfele érzékeny orra felé.

Búbanyának sem kellett több, hanyatt-homlok menekült a biztonságosnak gondolt rejtekhelyéről.

Ahogy kilépett a barlangból, Búbanya megtorpant, és neki-támasztotta a hátát a sziklának. Teljesen elvakította a dél-utáni napsütés, fák és bokrok helyett csak szikrázó csillagokat látott maga körül. Nem úgy Gizike, aki Hugó nyomában éppen akkor ért a tisztásra, amikor Búbanya előkecmergett, így jól meg tudta figyelni az elé táruló furcsa jelenetet. Mert az bizony igencsak különleges volt. Nemcsak azért, mert a félelmetes fogazatú Dínó szűkülve menekült a barlangból, és az aprócska Rebeka loholt utána, hanem azért is, mert a titokzatos Búbanyát, akinek évek óta hordta ki a vacsora maradványait, még Gizike sem látta soha. Márpedig Búbanya egyáltalán nem úgy nézett ki, mint amilyennek elképzelte. Olyannyira, hogy ha nem lett volna rásztás a haja, a ruhája meg rettentően koszos és szakadt, el sem hitte volna, hogy magával Búbanyával áll szemben. A hangja alapján tagbaszakadt alaknak gondolta, olyan magasnak, mint egy égimeszelő, akkora kezekkel és lábakkal, mint egy-egy péklapát, helyett

egy soványka és szomorkás alak állt előttük. Valószínűleg Hugó is megdöbben, mert földbe gyökerezett a lába, és úgy bámulta Búbanyát, mint aki teljesen elfeledkezett Dínóról és Rebekáról.

– Viola? – kiáltott fel Hugó hitetlenkedve.

– Hugó! – lehelte maga elé Búbanya.

Megpróbált visszahúzódní a barlang védelmébe, de még mindig káprázott a szeme, így nem találta meg a bejáratot. Végül tehetetlenül legyintett, leült a sziklafal tövébe, és a kezébe rejtette az arcát. Hugó nem lépett közelebb, mintha félt volna, hogy Búbanya barlangostul eltűnik a szeme elől.

– Maga itt bújkált? Ebben az odúban? – kérdezte. – De hát miért, Viola? Nem tudta, hogy keresem? És miért nem szólt, amikor először erre jártam?

– Nohát, maguk ismerik egymást? – csodálkozott el Gizike.

– Igen – mondta Búbanya. – Régi ismerősök vagyunk. Nagyon régiek.

Talán mondott még valamit, de a hangja beleveszett az aljnövényzet zörgésébe és az ágak ropogásába, mert Dínó, nyomában Rebekával éppen akkor csörtetett át a tisztáson.

Dínó és Rebeka még hosszasan kergetőztek az erdőben, hol a kutya üldözte a macskát, hol fordítva. Mikor mind a ketten

elfáradtak, döntetlent hirdettek, és elheverték verandán, ahol Bolívia igazságosan elosztotta közöttük a töpörtyű maradvékát.

Gizike nagy nehezen rábeszélte Búbanyát, hogy jöjjön be a házba, cserélje le a koszos és szakadt ruháit, és kivételesen próbálja ki, milyen asztalnál ülve vacsorázni. Búbanya szemlátomást rettenetesen szégyellős volt, pedig amikor tisztára mosott arccal, és a Cini kinőtt ruháiban belépett a nappaliba, már sokkal inkább Violának nézett ki, mint félelmetes Búbanyának. Szerencsére nem kellett sokat beszélgetnie, mert a többiek mind nagyon szerettek szerepelni. Lust Alfonz volt a leghangosabb, a saját szavába vágva mesélte el egymás után ötször is, milyen rettenetes izgalmakat élt át a verandán, amikor Dínó megkergette Rebekát. Ketten viszont különösen csendesek voltak azon az estén: Sunyi Sanyi és Hugó. Sanyinak valószínűleg máson járhatott az esze, mert amikor hozzászóltak, összerezzent, és a vicceken nem akkor nevetett, amikor a többiek, de sajnos az általános izgalom közepette ez senkinek sem tűnt fel, mint ahogy az sem, hogy Hugó egyetlen szót sem szólt attól kezdve, hogy beléptek a házba, viszont annál gyakrabban felejtette a szemét Búbanya-Violán.

Amit befejezték a vacsorát, Viola megköszönte a vendéglátást, és elbúcsúzott a háziaktól. Hugó felállt, hogy elkísérje, de aztán meggondolta magát, és visszaült az asztalhoz.

Rezső és Ildikó csak késő délután ért haza a nagy, rózsaszín házba. Útközben eszükbe jutott Dínó. Rezső azt mondta, nem áll jót magáért, ha az a neveletlen kutya megint szétrágott valamit, Ildikó pedig azt, hogy ma Rezső fog lemenni Dínóval a parkba, mert nem igazságos, hogy hétköznaponként mindig Ildikónak kell sétáltatni. Rezső tovább füstölgött, hogy a kedvenc papucs esett áldozatul Dínó fogainak, Ildikónak viszont a körme törött le a héten, mert beleakadt a pórázba. Egészen addig mérgelődtek, amíg el nem értek a kapuhoz.

Ott szokatlan csend fogadta őket. Dínó nem szaladt eléjük csaholva és vidám farkcsóválással, sőt, a hívásra sem válaszolt. Csodálkozva járták körbe a kertet, végül Rezső megtalálta az új lyukat a kerítésen, az orgonabokor mögött.

– Ide nézz! – kiáltott. – Már megint kirágta a kerítést.

– Szerinted elszökött? – kérdezte Ildikó. – Mi lesz ebből?

– Gondolod, hogy veszélyes? Be kellene jelentenünk a rendőrségen?

– Jaj, nehogy! Még azt gondolnák, hanyagok vagyunk, hogy hagytuk elszökni.

– Hanyagok? Na, azt ugyan nem lehet ránk sütni. Ilyen kerítése senkinek nincs az utcában!

– Várjunk, hátha visszajön reggelre! – tanácsolta Ildikó.

– Igazad van, a hasa majd hazahozza! – hagyta rá Rezső.

Bementek a házba, bekapcsolták a tévét, és leültek vacsorázni, de mindketten nyugtalanok voltak aznap este. Különös érzés volt belegondolni, hogy Dínó nem hever a kutyaház előtt, nem szaladgál a kerítésnél, nem ássa fel a kertet és nem ugat meg minden járókelőt.

Pedig ha Rezső és Ildikó látta volna, milyen hatalmas tál főzeléket kapott Dínó vacsorára, nem lettek volna annyira biztosak benne, hogy pont az éhség fogja hazakergetni. Persze Dínó nem igazán szerette a főzeléket. Sokkal szívesebben evett volna kutyatápot, de udvarias kutya lévén ezt a világért sem mondta volna el Gizikének.

Cini késő este ért haza az erdei házba. Vékony manóarca csillogott a lelkesedéstől.

– Nem láttátok Rebekát? – kérdezte, amint belépett.

– Nincs a verandán? – érdeklődött Bolíva. – Ott heverészték a kutyával együtt.

– Milyen kutya? – értetlenkedett Cini.

– Hát Dínó, akit Hetedhét úr olyan kedvesen ideköltöztetett – felelte Gizike.

– Nem láttam semmiféle kutyát – mondta Cini –, de sürgősen elő kell kerítenem Rebekát.

– Lehet, hogy megint fogócskáznak – jegyezte meg Bolívia. – Egész délután azt csinálták.

Abban a pillanatban ugrott be az ablakon Rebeka, és függönyön felkapaszkodva megült a karnis tetején.

– Gyere le onnan, mutatnom kell neked valamit – mondta Cini.

– Dehogyan megyek! Megesz az a hatalmas rottweiler.

– Ha visszaváltoztatlak emberré, nem fog megenni.

– Ugyan már, hogy változtatnál vissza? – csattant fel Rebeka. – Hónapok óta próbálkozol, de még egyszer sem sikerült.

– Ma a könyvtárban kezembe került egy régi jegyzet. Abban utánaolvastam, és azt hiszem, tudom, mit rontottam el korábban. Gyere le, próbáljuk ki!

– Na jó, de csak azért, mert itt nagyon sok a pókháló – egyezett bele Rebeka.

Leugrott a földre, de abban a pillanatban ívbe görbítette a hátát, mert a veranda felől meghallotta Dínó csaholását.

– Nyugi, megvédünk tőle – mondta Gizike Rebekának, és az ajtó elé állt.

Lélegzetvisszafojtva nézték, ahogy Cini előkapja a varázspálcáját a ridiküljéből, és magában mormolva kisebb-nagyobb köröket ír le a levegőben. Nem tartott sokáig az egész, Rebeka először csak nőni kezdett, óriás macska lett belőle, aztán nagy majom, végül egy csapásra eltűnt a bundája, és hirtelen egy dundi, szemüveges hölgy állt előttük.

– Sikerült! – kiáltott fel Cini, és örömében azon nyomban elsírta magát.

Rebeka hitetlenkedve tapogatta az arcát és a karját, a többiek pedig egymás szavába vágva örvendeztek, hogy újra ember képében láthatják a barátnőjüket.

– Örvendek, kedves Rebeka, hogy emberi alakban is megismerhetem – szólalt meg Hugó.

– Igazából ez nem az én alakom – mondta Rebeka.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte döbbenten Hugó.

– Tényleg, ezt hogy érted? – fordult feléjük Cini is.

– Hát mikor voltam én ilyen... nagydarab? – fakadt ki Rebeka. – Így emlékeztek ti rám?

– Mindig mondtam, hogy nem kéne annyit enned, de te folyton kunyeráltál azokkal a nagy cicaszemeiddel – mondta Gizike.

– Nem lehetett ellenállni neked, annyira aranyos kis macska voltál – kontrázott rá Bolívia.

– Elegánsan cirmos – tette hozzá Lust Alfonz.

– Selymes szőrű, jól táplált állat – jelentette ki Madár Bandi.

– És milyen hangtalanul tudtál settenkedni a puha tappancsaidon! – irigykedett Sunyi Sanyi.

Ezekre a kedves szavakra Rebeka már elmosolyodott, de amikor Gizike megkérdezte, hogy ki kér még egy bögre kakaót lefekvés előtt, nem tette fel a kezét.

Ne húzz ujjat Rikivel!

Aznap este papa és mama nem gyerekeknek való filmet nézett a tévében, ezért hiába volt hétvége, és lehetett másnap sokáig aludni, Rikinek korán le kellett feküdnie. Mama már nyolckor mesét olvasott neki, betakargatta, aztán kiment, és becsukta maga mögött az ajtót, nehogy a film hangjai beszűrődjenek hozzá. Mivel a gyerekszoba a nappali mellett volt, a lövöldözés a falon keresztül is behallatszott, de ez Rikit egyáltalán nem zavarta, mert még úgysem akart aludni. Bebújt a paplan alá, és zseblámpával olvasott, vagy legalábbis, mivel olvasni még nem igazán tudott, az ujjával követte a sorokat, úgy idézte fel a meséket, amikre már fejből is emlékezett. Amikor a film a leghangosabb és a legizgalmasabb volt, Riki felbátorodott, és kimászott az ágyból. A lámpát letámasztotta a ruhásszekrény mellé, megetette Ubult, és elkezdett játszani a babáival. Csak arra kellett vigyáznia, hogy ne zörögjön túlságosan. Amikor a filmnek

vége lett, mama bezárkózott a fürdőszobába, papa pedig suttyomban elropogtatta a csipszet, amit a kamrában talált, aztán ők is lefeküdtek aludni. Egyre nagyobb lett a csend a házban, az utcán sem jártak már autók, és lassan Riki szemei is lecsukódtak. Ott aludt el a szőnyegen, kezében Sári babával.

* * *

Amikor az éjszaka közepén felriadt, fázott, és egészen elzsibbadt a karja. Kinyitotta a szemét. Az ablak keretében meglátta a diófát és a szemközti ház árnyékát, aztán lassan ki tudta venni a szoba körvonalait is, és akkor rájött, hogy nem az ágyában fekszik. Félálomban feltápáskodott, hogy visszabújjon a paplan alá, de meghallott egy különös zörejt. Ettől teljesen felébredt. Az ajtóhoz lopózott, és hallgatózni kezdett.

A kaparászó hang az erkély felől jött, mintha egy madár csipegetett volna az etetőn, de azt még egy ötéves is tudja, hogy az éjszaka közepén a madarak nem esznek, hanem alszanak. Aztán valami nekikoccant a erkélyajtó üvegének, és ebből Riki arra következtetett, hogy csakis egy betörő jöhet hozzájuk látogatóba. No megállj csak, gondolta Riki. Nem hagyom, hogy ellopod mama tengerikagyló-gyűjteményét vagy papa értékes pipadohányát, amit mindig elzár az íróasztala fiókjába!

Óvatosan kinyitotta a szobája ajtaját, és átlopózott az étkezőn. Az erkélyajtó előtt egy sötét alak kuporgott. Milyen

kicsi, gondolta Riki. Nem is tűnik ijesztőnek. Talán egy gyerek. Aztán hatalmasat dobbant a szíve, mert a szeme sarkából meglátta, hogy az árnyék felmagasodik. A betörő, aki eddig kuporogva bütykölt a zárral, most felegyenesedett, hogy kinyissa az ajtót, és belépjen a nappaliba.

Riki villámgyors mozdulattal felkúszott a konyhapult tetejére, leakasztotta a falról mama legnagyobb serpenyőjét, és az ajtó mögé húzódva lesbe állt. Nem hallott lépteket, a rabló egészen halkán mozgott a lakásban. Az utcai lámpák fényében hórihorgas árnyék imbolygott a falon. Riki magasra emelte a serpenyőt, és mikor egy sapkás fej feltűnt az ajtó nyílásában, teljes erejéből lecsapott.

A rabló hangtalanul rogyott össze, de mielőtt a szőnyegre zuhant volna, felborított egy széket, ami feldöntötte a virágállványt, amiről leesett a mama féltett mikulásvirága. A cserépedény csörömpölésére mama is felébredt. Futva érkezett a hálósoba felől, felkapcsolta a lámpát, és rémült arccal meredt a nappali közepén heverő férfira.

– Riki, mit csinálsz te ott, a konyhapult tetején? – kérdezte végül, mintha ez lett volna abban a percben a legfontosabb. – Gyere le azonnal!

– Lecsaptam a betörő bácsit – felelte Riki szerényen.

– Tibor! Betörő a nappaliban!

Mama elég feldúltnak tűnt a virágos hálóingében és a torzonborz frizurájával, ezért Riki igyekezett megnyugtatóan viselkedni.

– Nem is olyan ijesztő! – mondta vidáman.

– Szent egek! – kiáltott fel mama. – Nem ijesztő? Hogy mondhatasz ilyet? Akár ő is lecsaphatott volna téged! – Gyorsan lekapta Rikit a konyhapult tetejéről, és szorosan magához ölelte. – De hogy kerültél egyáltalán a nappaliba? – kérdezte gyanakodva.

– Hallottam, hogy valaki kaparászik az erkélyajtón, és kiöttem megnézni.

– Tibor! – kiabált mama még hangosabban az előszoba felé. – Nem hallod, hogy betörő van a nappaliban? – Aztán Riki felé fordult, és nagyon komolyan azt mondta: – Nem szabadott volna idejönnöd. Ez így rettenetesen veszélyes volt. Fel kellett volna ébresztened a papát.

– Hát, az nem megy olyan könnyen – felelte Riki. – És látod, hogy egyedül is meg tudtam oldani.

Ekkor végre papa is megjelent az ajtóban.

– Mi történt? – tudakolta álmosan.

– Tibor! Végre előkerültél! Riki leütött egy betörőt.

– Egy betörőt? – kérdezte papa zavarodottan. – És most mit csináljunk?

– Hát én tudjam? Talán én vagyok a férfi?

– Már megint kezdik! – sóhajott Riki.

Végül úgy döntöttek, hogy amíg papa kihívja a rendőrséget, addig mama felviszi Rikit Manyi nénihez, mert ott biztonságban lesz. Riki egyáltalán nem akart menni, mert egyfelől Manyi néninél egyáltalán nem érezte magát biztonságban, másfelől kíváncsi volt a rendőrökre. Sajnos mama már felkapta a pongoláját, és éppen a kulcsa után kutatott az előszobafogason.

– Szerinted magához fog térni a bácsi? – kérdezte Riki, hogy húzza az időt.

– Nem tudom. Remélem, különben mit szólnának az emberek.

– Nézd, még lélegzik – mondta Riki, de egyből hátrébb is ugrott, mert a rabló megmozdította az egyik lábát. Mama felsikoltott, papa pedig kiejtette a kezéből a telefont.

A rabló elfordította a fejét, és fájdalmasan felnyögött.

– Tibor, a serpenyőt! – kiáltotta mama, de még mielőtt valamelyikük újra kupán csaphatta volna a földön fekvő betolakodót, Riki közbeavatkozott.

– Nyugi, ne bántsátok! – mondta.

– Hogyan ne bántsuk? – sikoltotta mama.

– Mert ez Sunyi Sanyi – jelentette ki Riki. – A nagymama egyik barátja.

– Ezt nem hiszem el! – kiáltott fel papa. – Hogy képes Gizike ilyen rettenetes alakokat befogadni magához?

– Hát, ami azt illeti, Sunyi Sanyit nem kell befogadni. Ha nem engedi be az ajtón, bemászik az ablakon. De amúgy nem gonosz ember, csak hát van ez a rossz szokása.

– Hogy betör mások lakásába? – hitetlenkedett mama. – Ez neked rossz szokás? Tibor, mi lesz ebből a gyerekből?

– Erről is én tehetek talán? – méltatlankodott papa. – A te anyádnál találkozok mindenféle gyanús alakokkal!

– Hát, Sunyi Sanyival most éppen a saját nappalinkban találkoztam – jegyezte meg Riki, de rögtön el is hallgatott, mert Sanyi megint mocorogni kezdett.

– Hol vagyok? – nyöszörgött.

– Rikiéknél. Gizike unokájánál. És tudod, hogy mit keresel itt? Be akartál surranni, hogy ezt-azt elemelj.

– Ó, jaj nekem, nagyon fáj a fejem.

– Előfordul, ha valaki rablónak áll.

Papa és mama egymásra néztek, és mind a ketten a fejüket csóválták. Papa felvette a földről a telefont.

– Azt hiszem, erre most nem lesz szükség – mondta. – Szerintem ideje lenne visszafeküdni aludni. Sunyi úr, ha nem bánja, kérem, távozzon. Tudja, merre az ablak.

– De papa, nem küldhetjük így el! – tiltakozott Riki. – Leütöttem, és alig áll a lábán.

– És? Talán aludjon itt nálunk?

– Tibor, Rikinek igaza van – mondta mama. – Nem hiszem el, hogy ezt mondom, de azt gondolom, a rablót most itt kéne tartanunk, amíg jobban nem érzi magát.

Papa erre széttárta a karját, azt mondta, ő mossa a kezét, de ahelyett, hogy tényleg kezet mosott volna, visszament a hálósobába, és lekapcsolta a lámpát. Mama és Riki segítettek Sanyinak feltápáskodni, és kényelmesen elhelyezkedni a kanapén, aztán ők is lefeküdtek aludni.

Melyben majdnem minden a helyére kerül

Másnap reggel Cininek végre sikerült friss kiflit és langyos kalácsot varázsolni az asztalra, az erdei házat betöltötte a rántotta és sült szalonna illata, mégis mintha árnyékok ültek volna a nappali sarkában.

Gizike nyugtalankodott, mert nem tudta, hogy hol lehet Sunyi Sanyi. Még megágyazott magának a két összetolt fotelben, de mire felkeltek, már nem találták sem a házban, sem a kertben. Hiába mondogatta Madár Bandi, hogy rossz pénz nem vész el, Gizike egyre gondterheltebben sóhajtozott, mert Sunyi Sanyi közelében bizony minden pénz elvész.

Cini sem mosolygott, meg volt sértve, mert Rebeka nem örült eléggé amiért visszaváltoztatta emberré. Rebeka visszavágott, hogy biztos jobban tudott volna örülni, ha korábban sikerül a visszaváltoztatás. Ezen borzasztóan összevesztek, és végül nem is szóltak egymáshoz. Rebeka felugrott a karosszék

támlájára, hogy ott összeömbölyödve duzzoghasson tovább, de sajnos túl későn jutott eszébe, hogy a legutóbbi ehhez hasonló tornamutatvány óta emberré lett, és így egyfelől sokkalta nehezebb lett, másfelől azt a képességét is elvesztette, hogy mindig a talpával érjen földet. A fotel felborult, a benne ülő Lust Alfonz hálósipkás feje eltűnt, és kockás házipapucsban kalimpáló lábak kerültek a helyére, Rebeka pedig beleesett Bolívia féltve őrzött fonalas kosarába. Nem csoda, hogy attól kezdve egész délelőtt a hátsóját fogta, és szüntelenül jajveszékelt.

Dínó is lógatta az orrát, kicsit szégyellte már, hogy csak úgy, köszönés nélkül otthagya a szoknyás és a bajszos gazdát. Ez igazán nem volt szép dolog tőle. Szinte hallotta, ahogy keresik a kertben, szolongatják, de hiába. Biztosan félnek, mert nincs ki védje a házat a postástól, és szomorúak, hogy nincs kivel labdázniuk. Ráadásul Dínó kicsit unatkozott is, mert eltűnt a dagadék macska, akivel előző délután olyan jól kergetőztek.

Mindannyiuk közül Hugó volt a legszótlanabb. Bár soha nem ment a szomszédba a szerencsétlenségért és a szomorúságért, most kivételesen nem a bánat ülte meg a lelkét, hanem egy emlék, abból az időből, amikor még nem volt sem földönfutó, sem csavargó, csak egy fiatal szerelő az autóbuszgyárban. Olyan régi emlék volt ez, hogy azt hitte, már teljesen el is temette magában, de tegnap délután óta ismét itt állt előtte, és

olyan fényesen ragyogott, mintha nem is csak egy emlék lett volna, hanem maga a valóság.

Hugó addig-addig gondolkodott, amíg el nem szánta magát. Felállt a terített asztaltól, megköszönte a reggelit, majd kiment a verandára, füttyentett Dínónak, és elindult a buszmegálló felé. Dínó lelkesen szaladt utána. Búbanya barlangjából ezúttal nem horkolás, hanem halk fütyörészés hallatszott, Hugó mégsem köszönt be, sőt, nagy ívben elkerülte a tisztást. Dínó ettől kicsit elszontyolodott, mert gyanította, hogy a dagi macska a barlangban lapul tegnap este óta. Különben sem értette, hová mennek ilyen határozott léptekkel. Ha az új gazda labdázni szeretne, miért nem itt, az erdőben játszanak? Sokkal jobb hely lenne, mint a körforgalom vagy a buszmegálló.

Azonban Hugó nem szeretett volna játszani. Fel akart szállni a buszra, hogy visszavigye a nagy, fekete rottweilert oda, ahová tartozik: a rózsaszín házba. Oda, ahol van kutyaóla, kutyatápjá és szétrágott labdája. Biztosan várják haza a gazdái.

Dínó engedelmesen felszállt a buszra, és bár rosszat sejtett, le is szállt a kilencedik megállónál, de az utcán már nem volt hajlandó végigmenni. Leült, és keserves ugatásba kezdett. Hugó nem bánta, biztos volt benne, hogy ha otthon vannak a gazdái, erre fel fognak figyelni.

Nem is kellett sok idő, kinyílt a rózsaszín ház kapuja, és kilépett rajta egy bajuszos úr. Hugó nem várta meg, amíg megkérdezi, miért lopta el a kutyáját, hanem gyorsan belefogott a mondókájába.

– Jó napot! Hetedhét Hugó vagyok, és találtam valamit, ami az öné.

– Mit mond? – kérdezte az úr szórakozottan, de közben le nem vette a szemét Dínóról, aki meglehetősen kelletlenül nézegetett egyik férfiről a másikra. – Ne tegyen hirtelen mozgásokat, kérem, mert a kutya veszélyes lehet.

– Khm, ami azt illeti, őt találtam.

– Ne humorizáljunk, kérem!

– Én ugyan soha nem humorizálok! – felelte Hugó egykedvűen. – A kutya tegnap délután kiszökött a kerítésen, és elkísért a szállásomra.

– Miket beszél maga? Ez egy fajtatiszta rottweiler. Házőrző. Nem követ magafajta alakokat.

– Pedig ez történt.

– Egy szavát sem hiszem – rázta meg a fejét dühösen Dínó gazdája. – Gondolom, látta a hirdetést, amiben pénzjutalmat ígértem a nyomravezetőnek. De abból nem kap, a kutya magától hazajött. Nincs jutalom!

– Ahogy gondolja – mondta Hugó, és odalépett Dínóhoz.

– Vigyázzon, kérem! – aggodalmaskodott az úr. – Harap!

– Maradj itt, barátom! – simogatta meg Dínó fejét Hugó. – Láttam, hogy elszomorodtál ma reggel. Igazad van, ez az otthonod. Majd megint eljövök hozzád játszani.

– Vuff – mondta Dínó, és megnyalta Hugó kezét.

– Ez hihetetlen! – kiáltott fel az úr. – Hé, most meg hová megy? – szólta Hugó után. – Mesélje csak el, hogy is volt azzal az elkíséréssel?

De Hugó nem állt meg, és vissza sem nézett. Átment az út túloldalára, bement a kisboltba, és az utolsó forintjaiból megvette a legkisebb doboz csokoládébonbont.

* * *

Rikiék vasárnaponként ráérősen reggeliztek. Papa ilyenkor tojásrántottát sütött, mama egymás után két kávé is megivott, Rikinek pedig volt ideje megetetni a plüssállatait, mert végre nem kellett gyorsan öltözködni, és óvodába menni. Azonban ezen a vasárnapon semmi sem a megszokott módon történt, mert Sunyi Sanyi ott hevert a kanapén.

Riki csendesen ropogtatta a pirítóst, a szülei viszont rántottasütés helyett fojtott hangon vitatkoztak a konyhában. Mama azt mondta, nem lehet reggeli nélkül kidobni Sunyi Sanyit, sőt, igazából orvost kéne hívni hozzá, papa szerint viszont már az is túlzás volt, hogy hagyták a kanapén aludni, és örület, hogy a mama is épp olyan javíthatatlanul jólelkű, mint a nagymama. A vitatkozásra végül a rabló is felébredt. Riadtan nézett körül, aztán a fejéhez kapott, és visszahanyatlott a párnára.

– Mi történt velem? – tudakolta Sunyi Sanyi.
– Kupán csaptalak – világosította fel Riki.
– Te? Miért tetted ezt velem?
– Bemásztál az erkélyajtón, nem emlékszel?
– Hát, valami rémlik. Jaj! Nagyon szédülök.
– Sajnálom.
– Nem tudtam, hogy ti laktok itt. Különben soha nem surrantam volna be ide!
– Sürgősen le kell szoknod erről. Minden lakásban lakhatnak jó barátok, vagy jó emberek, akik akár a barátaid is lehetnének, ha nem rabolnád ki őket.
– Igazad lehet, kicsi lány – hümmögött Sunyi Sanyi, és szomorúan tapogatta a kobakját.
Mama kilépett a konyhából, és egy bögre kávéét nyomott Sanyi kezébe.
– Tessék, ezt igya meg, hátha kicsit jobban érzi magát.
– Ha fel tud kelni, Sunyi úr, visszakísérjük Gizikéhez – mondta papa. – Szeretnénk biztonságban tudni magát és a lakásunkat is.
– Nagyon köszönöm – mondta Sanyi. – Igazán szégyellem magamat. Tudják, én tényleg nem tehetek róla. Nekem gyerekkoromban megmondták, hogy semmi másra nem vagyok jó, úgyhogy betörő lesz belőlem. De attól tartok, nem vagyok nagyon sikeres ebben a szakmában sem. Ha be akarok surranni valahová, általában elrontok valamit: nem tudom

kinyitni az ajtót, hasra esem a szétszórt gyerekjátékokban, vagy felébred a palotapincsi, és éktelen csaholásba kezd, így végül mindig menekülőre fogom. Annyira nem megy az üzlet, hogy újabban már azon gondolkodtam, hogy szégyenszemre becsületes embernek állok. És most, hogy maguk a kupánveréstől eltekintve ilyen kedvesek velem, nem is értem, hogyan akarhattam bármit is elemelni innen.

– Naugye! – kiáltott fel Riki.

– Új életet kezdek! – jelentette ki Sunyi Sanyi, aztán feljajdult. – Amint elmúlik a fejfájásom.

Hetedhét Hugó, kezében az aprócska desszertesdobozzal le- szállt a buszról, és elindult az erdei ösvényen. Most nem lógatta az orrát, és nem szomorkásan hajlott háttal bandukolt, hanem igencsak szaporázta a lépteit. A tisztáson csend volt, a barlangból nem hallatszott sem horkolás, sem füttyörészés, Hugó mégis érezte, hogy otthon van a lakója.

– Jó reggelt, Viola. Szeretnék beszélni kegyeddel.

– Jó reggelt, Hugó. Kérem, hagyjon inkább magamra!

– Nem zavarnám, ha nem lenne igazán fontos – mondta Hugó. – Nézze, hoztam csokoládét – tette le a dobozkát a barlang bejárata mellé. – Amíg ezt megeszi, addig beszélek, aztán ha nem akarja, soha többet nem alkalmatlankodom.

– Hát jó – mondta Viola, és behúzta a csokoládésdobozt. – Ez a kedvenc csokoládém! – kiáltott fel meglepetten.

– Emlékszem – mondta Hugó. – Semmit sem felejtettem el, kedves Viola. Én csak egy szegénylegény voltam, kegyed egy ünnepezt énekesnő, de az utolsó filléremet is félretettem, hogy elmehessek a koncertekre, és hallhassam a hangját.

– Minden este az első sorban ült, abban a szép, fekete zakóban – emlékezett vissza Viola.

– Megvártam a művészbejáró előtt, de alig tudtunk pár szót beszélni, és máris elragadták.

– Igen, aztán egy este beültünk abba a kis kávézóba azon a tiszta, fehér köves téren.

– És utána még sok másik este is – folytatta Hugó. – Azokban az órákban voltam a legboldogabb. De a családjának és az énektanárjának nem tetszett, hogy kegyed velem barátkozik.

– Azt mondták, maga túl földhözragadt, és ez nem tesz jót az éneklésemnek. Egyre ritkábban találkozhattam magával, de így is fátyolos lett a hangom, míg végül eljött a nap, amikor nem tudtam már többé énekelni. Egyetlen hang sem jött ki a torkomon.

– Hát ez történt? – kérdezte Hugó. – Én csak annyit tudtam, hogy a koncerteket lemondták, és kegyed elutazott. Azóta nem láttam, pedig mennyit kerestem!

– Egyik orvostól a másikhöz küldtek, vizsgálták, miért nem bírok énekelni, kúrákra és fürdőkbe jártam, de nem tudtak segíteni rajtam. Végül letettek rólam, jöttek más, új énekesnők, én pedig ott maradtam némán, a családom nyakán.

– Miért nem keresett meg akkor? – kérdezte Hugó.

– Hol kerestem volna? Hiszen addig csak a művészbejárónál találkoztunk. És nagyon szégyelltem magam. Otthon ültem és szomorkodtam, aztán kiköltöztem ide, az erdőbe, ahol senki sem emlékeztetett arra, hogy valaha én voltam az ország legszebb hangú énekesnője. Egészen addig, amíg maga rám nem talált.

– És valószínűleg soha nem találtam volna meg, ha nem zár be az autóbuszgyár, és nem leszek földönfutó csavargó – tette hozzá Hugó. – Nézze, Viola, tudom, hogy nem vagyok már fess fiatalember, ráadásul nincsen semmim az égvilágon, de a szívem jó, és csak kegyedért dobog. Én nem bánom, ha soha többet egyetlen hangot sem énekel, csak jöjjön ki a barlangból, kérem!

– Hát, nem is tudom – felelte Viola habozva.

Amíg Hugó a válasza várt, hallotta, hogy az ösvényen roppannak az ágak, aztán valaki nagy lendülettel ráugrott, és ledőntötte a lábáról.

Nem más, hanem Dínó volt az, aki olyan lelkesen üdvözölte Hugót, mintha nem fél órával korábban búcsúztak volna el. De mielőtt Hugó kinyithatta volna a száját, hogy rendreutasítsa Dínót, meglátta a nyakán a nyakörvet, és a póráz végén Rezsőt, Dínó bajuszos gazdáját.

– Valamit elfelejtettek? – kérdezte Hugó.

– Nem – mondta Rezső.

– Dehogynem – javította ki Ildikó, aki térdig érő pliszé-szoknyájában abban a pillanatban lépett ki a bokrok takarásából. – Elfelejtettünk köszönetet mondani, amiért visszahozta a szeretett kutyánkat. Igaz, Rezső?

– Nos tényleg, ezt valóban elfelejtettük.

– És csak ezért jöttek el idáig?

– Hm, valójában nemcsak ezért. Dínó nagyon nyugtalanul nézelődött kifelé, és úgy gondoltuk, biztosan megvigasztalódik, ha elhozzuk sétálni – kezdett a magyarázatba Rezső.

– De ahelyett, hogy a park felé indult volna, egészen idáig húzott minket – folytatta Ildikó. – Úgy tűnik, tudta, hol találjuk magát.

– Khm, ez az otthona? – mutatott a barlangra Rezső.

– Nem, itt a menyasszonyom lakik – világosította fel Hugó.

– Magának menyasszonya van? – nevetett fel Rezső.

– Miért ne lenne neki – szólt rá a férjére Ildikó. – Hetedhét úr, tudja, az jutott az eszembe, hogy ha már ilyen nagyon jóban van Dínóval, és a kutya is feltűnően kedveli a társaságát, lenne-e kedve mint hivatalos kutyasétáltató dolgozni nekünk. Tudja, a férjem alig van otthon, nekem meg nagyon fárasztó a séta. A cipőm sarka beleragad a sárba, a nyálas labda összekoszolja a kosztümjeimet. Mi igazán megengedhetjük magunknak, hogy egy szerény összeget fizessünk magának.

– Egy egészen szerény összeget – tette hozzá Rezső.
– Lehetne az összeg inkább szerénytelen? – kérdezte Hugó, és megsimogatta a kutya fejét. – Rengeteg energiát felemészt ám a Dínóval való foglalkozás.

– Nos, azt remélem, meg tudunk egyezni, Hetedhét úr – mondta Rezső, és idegesen felnevetett.

Hugó felajánlotta, hogy a részleteket beszéljék meg Gizike verandáján, azzal előreküldte a házaspárt, ő maga meg ott maradt a tisztáson, hogy kicsalogassa Violát a barlangból.

Búbanya a barlang falához lapult, és onnan nézte a napsütésben álló Hugót.

– Viola! – hívta Hugó. – Jöjjön ki, kérem.

Búbanya elpirult a sötétben. Sok-sok éve senki sem nevezte Violának. Szégyenében és szomorúságában bújt el az erdőbe, és úgy megszokta a barlangbéli magányt, hogy lassan már el is felejtette, hogy ő valamikor Viola volt, a világhíres énekesnő. Aztán Hetedhét Hugó megállt a barlangja előtt, útbaigazítást kért, és abban a percben Búbanya élete a feje tetejére fordult. Már nem az a szépséges hangú fiatal lány volt, mit régen, énekelni nem tudott, a ruhája koszos volt, a haja pedig rendetlen, ezért semmiképpen nem akart Hugó szeme elé kerülni, de örömmel töltötte el, hogy a szerelme mindig beköszönt neki,

amikor arra járt. Ha Rebeka és Dínó közelharca nem kergeti ki a rejtekhelyéről, Hugó talán soha nem tudta volna meg, ki is valójában Búbanya.

Mikor Viola kilépett a barlangból, egyszerre kisütött a nap.

– Legyen a feleségem! – kiáltott fel Hugó.

– Szívesen – felelte Viola. – Nézze, meghagytam magának az utolsó bonbont – tette hozzá, és Hugó felé nyújtotta a dobozát. – Mostantól kezdve mindent megoszthatunk egymással.

– No lám! – húzta fel a szemöldökét Bolívia, amikor a konyhaablakon kitekintve meglátta, hogy Hugó és Viola kézen fogva andalognak a rózsalugasban. – Azt hiszem, Hetedhét úr már nem fél annyira a pókoktól.

– Igen, már tegnap este megfigyeltem. Annyira belefeledkezett Viola kisasszony tanulmányozásába, hogy észre sem vette a feje felett lengedező kaszáspókot.

– Azt hiszem, ezért mondják, hogy a szerelem vak – bólogatott Bolívia. – De nézze csak, Gizike! Sunyi Sanyi is hazatért! Ott jön, Rikivel. Látja, kár volt aggódni, nem sántikált semmi rosszban tegnap éjjel!

– Ennek igazán örülök – sóhajtott fel Gizike megkönnyebülten. – Viszont ha ilyen sokan leszünk ebédre, elő kell vennem a legnagyobb lábosomat.

Gizike szerette az ünnepi alkalmakat, a nagy lakomákat és a vidám társaságot, azért is gyűjtött maga köré annyi jó barátot az otthonába. Aznap olyan sok öröm érte a Kóbor Szálló lakóit, hogy nem is tudták eldönteni, melyiket ünnepeljék először. Így aztán az epres zöldborsóleves előtt Hugó és Viola kézfogójára mondtak pohárköszöntőt, a spenótos csirkeszárnyak mellett Sunyi Sanyi végleges megjavulására koccintottak, a libamájás fagylalt felett pedig arra, hogy Riki összebarátkozott Dínóval, aki mostantól annyi időt tölthet velük, amennyit csak akar.

Rezső és Ildikó eleinte nem akarták elfogadni a meghívást, mert még soha nem láttak ilyen különös társaságot. Aztán elkezdtek beszélgetni Riki szüleivel, akikkel remekül megértették egymást, úgyhogy hamarosan már azon csodálkoztak, miért nem kötöttek barátságot évekkal korábban. Az ebéd csúcspontján Madár Bandi félkézzel felemelte Lust Alfonzot, székestül és hálósipkástul. Alfonz a magasban elénekelt egy rövid áriát, majd megállapította, hogy a csilláron igen sok a pókháló, és nem ártana takarítani. Ezen a megjegyzésen Gizike majdnem megsértődött, de szerencsére Viola megmentette a helyzetet, mert egészen különleges, csengő hangon füttyülni kezdett.

– Mi ez a gyönyörű dal? – kérdezte Rebeka elandalodva.

– Ez egy dal a *Macskák* című operettből – felelte Hugó. – Viola rendszeresen énekelte a koncertjein.

– Csodálatos – mondta a könnyeivel küzdve Rebeka. – Barátaim, most, hogy mind összegyűltünk, be kell nektek vennem valamit. Az az igazság, hogy tegnap este óta volt időm elgondolkodni az életemen, és rájöttem, hogy sokkal jobban éreztem magamat macskabőrben. Emberként nem találom a helyem, olyan nagynak, esetlennek érzem magam. Azt hiszem, valójában belül én mindig is macska voltam.

– Nahát, ilyen sületlenséget még soha nem hallottam! – jelentette ki Rezső, de Gizike leintette.

– Mondd, Cini – folytatta Rebeka. – Vissza tudnál változtatni engem cirmos cicává?

Egyszerre izgatott moraj futott végig az asztal körül. Többen helyeslően bólogattak, csak papa és mama fogták a fejüket.

– Persze – mondta Cini, aki az előző napi siker után úgy érezte, semmi sem állhat a boszorkányképességei útjába. – Ha akarod, akár most azonnal. Essünk túl rajta!

Azzal előkapta a zsebéből a varázspálcáját, néhányszor megpörgette a levegőben, elmondott egy rövid varázsigét, és Rebeka felé suhintott.

– Mi történik itt, Rezső? – suttogta rémulten Ildikó.

– El nem tudom képzelni – vágta rá a férje.

Az történt, hogy Rebeka elkezdett zsugorodni és szőrösödni, de ahelyett, hogy a zsugorodása megállt volna macska méretűnél, még annál is kisebb lett. Egészen picit.

– Jaj, egy egér! – sikoltott fel Bolívia, azzal felugrott a székére.

– Elnézést, rossz varázsigét mondtam, azt hiszem – mentegéztőzött Cini. – Egy pillanat, egy szemhunyas, és kijavítom a hibát.

Azzal újra forgatni kezdte a kezében a varázspálcát, ismét mormogott valamit, és megint lesújtott. Igen ám, de közben az egérré vált Rebeka felszaladt a székre, onnan Bolívia papucsára, és mivel az egérke igen kicsi volt, Bolívia pedig elég nagydarab, a varázslat nem Rebekát, hanem Bolíviát találta el, ő kezdett zsugorodni majd szőrösödni, és ő vált szempillantás alatt cirmos cicává.

– Ó jaj! – sopánkodott Cini.

– Tibor! Csinálj már valamit! – kiáltotta mama.

– Ez fantasztikus! – lelkesedett Riki. – Cini, nem tudnád papát pingvinné változtatni?

– Valaki mondja már el, mi történik itt! – toporzékolt Ildikó.

– Látja, milyen jó, hogy nincs már a barlangban – súgta Viola fülébe Hugó.

– Nyissátok ki az ajtókat! – adta ki az utasítást Gizike, és persze neki volt igaza, mert ahogy feleszmélt a varázslat utáni szédületből, Bolívia egyből Rebeka után vetette magát, Dínó pedig, mint akit puskából lőttek ki, úgy loholt a nyomukban.

Utána egy ideig nagy volt a kavarodás az erdei ház körül. Papa és Rezső Dínót kergette, Cini Rebekát próbálta utolérni a varázspálcájával, Gizike pedig Bolíviát akarta jobb belátásra

bírni. Addig szaladgáltak amíg el nem fáradtak és meg nem éheztek mindannyian. Mire Lust Alfonz felébredt a délutáni szunyókálásból, a nappaliból már a vacsora hangjai szűrődtek ki, és Alfonz karosszéke mellett a verandán békésen pihent egymás mellett a kutya, a macska és az egér.

Tartalom

Hetedhét Hugó szállást keres	5
Micsoda szálloda!	12
Reggel az erdő szélén	21
Pingvin és galamb	30
Barátunk, a rabló	39
Esznek-e répát a pingvinek?	52
Dínó új gazdája	61
Jó a kutya a háznál	70
Ne húzz ujjat Rikivel!	84
Melyben majdnem minden a helyére kerül	92
Hetedhét barátok	100

ISBN 978-963-410-428-5

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2018-ban.
www.pagony.hu

Szöveg © Molnár T. Eszter, 2018
Illusztráció © Molnár Jacqueline, 2018
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2018

Könyvterv, tipográfia: David Torrents

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelés: Mayoria Stefánia

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: KvadrátPrint
Vezérigazgató: Bánáti László
www.kvadratprint.hu

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

@ Orchard Literary Agency